№№1–2
(3540–3541)

3 студзеня 2012 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай і рускай мовах

Выдавец:
УП «Народная Воля».
Кошт — свабодны.

Народная Воля

*На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...*

Якуб КОЛАС

Да ўвагі!
Хто хоча набываць газету ў офісе рэдакцыі — чакаем!

НАВАГОДНІ ЛІСТ

Мы — разам!

Так, шаноўныя сябры: мы разам крочым далей!

І прыемна, што ў 2012-м нас стала болей. Далёка не кожная газета можа пахваліцца прыростам тыражу, а мы можам: шэрагі падпісчыкаў "Народнай Волі" папоўніліся больш як на 500 чалавек! Вялікі дзякуй усім, хто вырашыў уліцца ў нашу сям'ю! Дзякуй таксама тым, хто не здрадзіў "Народнай Волі" і па-ранейшаму застаўся нашым чытачом! Руку на моцную дружбу, прыхільнікі свабоднага слова! Не падвядзём, спаўна апраўдаем ваш давер.

І — з Новым годам!!! А таксама з Калядамі!!!

Няхай Дракон не пужае вас, а становіцца саюзнікам у добрых справах.

Няхай вашы сэрцы поўняцца радасцю ад працоўных і творчых перамог, ад здзяйснення мар і рэалізацыі вялікіх планаў!

Няхай ваша жыццё не азмрочваецца стратамі і паразамі, развітаннямі з роднымі і блізкімі людзьмі!

Няхай 2012 год наблізіць нас усіх да самага запаветнага — да **беларускай Беларусі!** Розным крумкачам — не лятаць над нашым родным краем!

"Народная Воля" — ваша заступніца, ваша верная памочніца ў вырашэнні найскладанейшых жыццёвых праблем. Калектыў рэдакцыі марыць пра той час, калі газета будзе жаданай госцейкай у вашых дамах не два разы ў тыдзень, а часцей. На вялікі жаль, пакуль такой магчымасці няма. Бюджэт згінаецца пад бязмерным цяжарам расходаў. Яшчэ год таму былі спадзяванні на стабілізацыю цэн на паперу. Але абрынуўся фінансавы крызіс — і газетная папера стала, можна сказаць, залатой. Каб выжыць, паліграфісты паднялі свае тарыфы, сувязісты — свае, транспартнікі — свае. Дзясяткі мільёнаў рублёў ідуць штомесяц на падаткі. Адным словам — куды ні кінь, усюды клін. Таму, нашы любыя сябры, у гэтым годзе, хутчэй за ўсё, не ўдасца часцей сустракацца, але спадзяванні на лепшае не пакідаюць нас.

Чым кампенсуем? Прафесіяналізмам і пазіцыяй. Пад дахам "Народнай Волі" — лепшыя пёры. З'явяцца і новыя цікавыя аўтары. У планах — значныя праекты, яркія героі публікацый, вострыя, актуальныя тэмы. Як і раней, будзем надзвычай адказна ставіцца да кожнага слова, да кожнага факта. Мы, у каторы раз паўтараю, служым не ўладзе, не партыям, не алігархам, мы служым вам, паважаныя чытачы. І аб'ектыўнае, праўдзівае асвятленне сённяшніх і заўтрашніх падзей, жыцця ў цэлым — наша святая задача. Вядома ж, падчас напружанай працы магчымы і нейкія хібы, памылкі. Паверце, яны не застануцца па-за нашай увагай, з вашай дапамогай будуць своечасова выпраўлены з адпаведнымі высновамі.

2012 год — асаблівы для Беларусі. І хочацца верыць, што "Народная Воля" разам з вамі, шаноўныя сябры, наблізіць той дзень, калі апошні палітзняволены пакіне турму. "Народная Воля" скіруе ўсе намаганні і на тое, каб, нарэшце, у нашай краіне адбыліся сапраўды дэмакратычныя, сапраўды народныя выбары. Пад пільным прыцэлам застанецца і эканамічная тэматыка. Дойдзем, дойдзем мы да заводаў і фабрык, сельскагаспадарчых прадпрыемстваў і будаўнічых арганізацый, фірм і кампаній... Нельга мірыцца з тым, што з Беларусі сотнямі тысяч з'язджаюць людзі ў росквіце сіл толькі таму, што не могуць зарабіць на радзіме на годнае жыццё. А ці ж можна пагадзіцца з тым, што ў нас сярэдні памер пенсіі амаль у тры разы меншы, чым у суседзяў-расіян? Што, сённяшнія нашы пенсіянеры былі нейкімі зломкамі, горш працавалі, менш прынеслі карысці дзяржаве?

Газета не ўрад, не Міністэрства эканомікі... У той жа час "Народная Воля" не староння назіральніца, не выданне, для якога важней прыслужваць некаму аднаму ці адной-другой групе, "Народнай Волі" важна служыць усяму свайму народу, усёй сваёй Беларусі. Пазіцыя "Народнай Волі" не разбуральная, а стваральная. Пазіцыя сур'ёзная, правераная часам і вялікімі выпрабаваннямі.

Вы — з «Народнай Воляй», «Народная Воля» — з Вамі!

Яшчэ раз з Новым годам, дарагія сябры! Лепшых, шчаслівых дзён Вам!

**Іосіф СЯРЭДЗІЧ,
заснавальнік, выдавец і галоўны рэдактар газеты "Народная Воля".**

ПУЛЬС

Год пачаўся з судоў

У панядзелак 2 студзеня ў Мінску зноў судзілі грамадскіх актывістаў. Так, былы палітзняволены, актывіст кампаніі "Гавары праўду!" **Павел Вінаградаў** быў асуджаны на 7 сутак.

Грамадскі актывіст быў затрыманы 30 снежня, калі прыйшоў па выкліку ў Маскоўскі РУУС. Новы год ён правёў у цэнтры ізаляцыі правапарушальнікаў на Акрэсціна. Яго абвінавацілі ў лаянцы.

Насту Шулейка затрымалі каля ізалятара на Акрэсціна, дзе ў апошні дзень года актывісты сустракалі сваіх сяброў, якія апынуліся за кратамі 19 снежня — у гадавіну прэзідэнцкіх выбараў. Наста таксама сустрэла Новы год за кратамі. У панядзелак ёй прысудзілі штраф 700 тысяч рублёў.

Справа яшчэ аднаго актывіста — **Алеся Крата** — адпраўлена на дапрацоўку, а сам ён да суда, які мае адбыцца 12 студзеня, адпушчаны.

Упаўнаважаны вырашыць

У Беларусі можа з'явіцца новая дзяржаўная пасада — упаўнаважаны па правах дзіцяці.

"Увядзенне інстытута ўпаўнаважаных па правах дзіцяці ініцыявалі некаторыя дэпутаты і члены Савета Рэспублікі. Гэтая ініцыятыва разглядаецца. Думаю, што на працягу года будзем шукаць падыходы да яе рашэння", — сказаў журналістам старшыня Палаты прадстаўнікоў **Уладзімір Андрэйчанка**.

Рэкардсмен

У дачыненні да старшыні Блонскага сельвыканкама заведзена 115 крымінальных спраў па фактах атрымання хабараў і крадзяжоў грашовых сродкаў пры выдзяленні зямельных участкаў у Пухавіцкім раёне.

Пра гэта паведаміла барысаўская раённая газета "Адзінства" ў матэрыяле з пасяджэння райвыканкама. Аб карупцыі ў Барысаўскім раёне і Мінскай вобласці на пасяджэнні райвыканкама распавялі начальнік РУУС **С.В.Ардзяльянаў** і пракурор раёна **А.А.Аўдзей**.

Пагулялі

У Брэсце ад петарды пацярпела нават аднагадовае дзіця. Яшчэ двое школьнікаў 2004 нараджэння па гэтай жа прычыне атрымалі траўмы ў Лоеўскім раёне і Мінску. У Мінску дапамога медыкаў спатрэбілася таксама пяці дарослым.

Усяго ў навагоднюю ноч пры выкарыстанні піратэхнікі атрымалі траўмы рознай ступені цяжкасці і шпіталізаваны ва ўстановы аховы здароўя 15 чалавек.

Пераезд адкладваецца

Польская амбасада ў Мінску атрымала дазвол на часовае карыстанне будынкам, які займае цяпер. Раней амбасада паведамляла, што беларускія ўлады не працягнулі дамову арэнды.

Першы сакратар амбасады **Павел Марчук** паведаміў журналістам: *"МЗС Беларусі праінфармаваў нас аб тым, што працягвае дамову на арэнду будынка, які цяпер займае амбасада на вуліцы Румянцава, 6. У ім мы застанемся да паловы наступнага года, пасля чаго пераедзем на часовы адрас па вуліцы Бядулі. Там мы застанемся, пакуль не будзе збудаваны новы будынак амбасады. Участак, які прапанавалі беларускія ўлады, знаходзіцца ў прэстыжным цэнтры Мінска".*

Да пераезду на новае месца амбасада будзе працаваць па старым адрасе.

Беларускі легкавік будзе кітайскім?

Інвестыцыйны праект па стварэнні вытворчасці легкавых аўтамабіляў у Беларусі падпісаны з кітайскай кампаніяй "Джылі". Аб гэтым паведаміў намеснік міністра эканомікі Беларусі Аляксандр Ярашэнка.

"З удзелам кітайскага боку падпісаны інвестыцыйны праект па стварэнні легкавых аўтамабіляў кітайскай кампаніяй "Джылі" разам з ААТ "БелАЗ", — сказаў чыноўнік.

Нагадаем, што гэта не першая спроба наладзіць у нашай краіне вытворчасць легкавых аўто, але ўсе яны не мелі поспеху.

Сезон закрыты

Скончыўся паляўнічы сезон на цэлы шэраг лясных жывёл.

Забараняецца паляванне на лася, высакароднага і плямістага аленя, дзіка, еўрапейскую казулю і лань. Парушальнікаў закона чакая адказнасць аж да ўзбуджэння крымінальнай справы.

З-ЗА КРАТАЎ

Над Статкевічам новы суд

На 12 студзеня прызначаны новы суд над Мікалаем Статкевічам. Палітвязню пагражае прызначэнне больш жорсткага турэмнага рэжыму за нібыта рэгулярныя парушэнні турэмнай дысцыпліны.

Пра гэта паведаміла жонка палітыка Марына Адамовіч са спасылкай на афіцыйны дакумент, які атрымала з калоніі.

"Мяркую, яго адправяць ў Магілёўскую крытую турму ўжо 13 студзеня, бо якраз на гэты дзень туды прызначаны этап", — кажа Марына Адамовіч.

Нагадаем, што, як сцвярджаюць родныя, ціск на Статкевіча павялічыўся пасля ягонай адмовы пісаць прашэнне аб памілаванні на імя Аляксандра Лукашэнкі. Як паведаміла Марына Адамовіч, у снежні Мікалай Статкевіч быў змешчаны ў карцар за тое, што ў ягоных рэчах знайшлі не пазначаныя ў спісе насоўкі, а потым вязня пакаралі яшчэ тройчы за тое, што ў карцары ў яго не аказалася індывідуальнай таблічкі з прозвішчам.

Мінскія педагогі атрымаюць даплаты. Але мізэрныя

Работнікі ўстаноў адукацыі, фізкультуры і спорту Мінска ў 2012 годзе будуць атрымліваць штомесячныя даплаты ў памеры ад 1 да 3 базавых велічынь. Прасцей кажучы, даплаты складуць ад чатырох да 12 долараў.

Такое рашэнне прыняў Мінгарсавет.

БЛИЦ

В России этот вопрос решен однозначно: сам кандидат в президенты В.Путин дал указание оснастить все избирательные участки камерами круглосуточного видеонаблюдения.

А у нас? Похоже, эта проблема даже не ставится на обсуждение широкой общественностью. А потому "Народная Воля" первой обратилась к электорату с вопросом:

Нужно ли на избирательных участках в Беларуси ставить камеры круглосуточного видеонаблюдения?

Олег ТЫЧИНО, *дальнобойщик (Лепель):*

— Сомневаюсь, что при существующей избирательной системе даже установка видеокамер на всех избирательных участках Беларуси что-то изменит. Не будут же каждый бюллетень подносить к камере, чтобы было понятно, за кого отдан голос. Пока в составе участковых избирательных комиссий в равных условиях не будут находиться представители всех кандидатов, о честных и прозрачных выборах нам остается только мечтать...

Александр ЗОЛОТАР, *экс-депутат Фанипольского городского совета депутатов:*

— Без толку. Даже если камеры будут работать круглосуточно, избежать фальсификаций будет сложно. Во-первых, потому что ночью никто не разрешает наблюдателям находиться на участках. Во-вторых, любую видеозапись можно смонтировать...

Ефим ХРАПУНОВ, *бывший начальник бюро по проектированию и эксплуатации оборудования завода "Гомсельмаш":*

— На мой взгляд, предложение это на сто процентов верное. Установка видеокамер на всех избирательных участках Беларуси позволит избежать разговоров о том, были или не были сфальсифицированы итоги выборов. Если власть на самом деле сильна, то следующие выборы в Палату представителей должны пройти с видеонаблюдением. Такой контроль за выборами ответит на многие вопросы, в том числе и на вопрос, кого на самом деле поддерживают избиратели.

Юрий БЫЧКОВ, *инженер-строитель:*

— Безусловно. Кроме того, хорошо было бы принять закон, в котором было бы прописано, что видеозаписи, сделанные на избирательных участках, являются доказательством в суде. Тогда бы председатель и члены конкретной избирательной комиссии четко знали: за фальсификацию — под суд. А если же ничего на самом деле не фальсифицируется, то у власти был бы в руках большой козырь: мол, убедитесь, все было честно...

Алексей МАРХВИДА, *администратор компьютерных сетей:*

— Не вижу в этом смысла. Все привыкли к тому, что голоса избирателей не считаются, а в итоговые протоколы вписываются нужные определенным кандидатам цифры. Видеонаблюдение ничего не изменит. До тех пор пока в каждой избирательной комиссии не будет по представителю каждого из кандидатов, рассчитывать на честные выборы нельзя.

Александр ПАШКЕВИЧ, *историк:*

— Думаю, что видеокамеры на участках не навредили бы. Было бы меньше возможностей для манипуляций с бюллетенями, особенно с вбрасыванием бюллетеней в урны во время досрочного голосования. В то же время я бы не стал относиться к установке видеокамер как к некой панацее. Есть большое подозрение, что основные фальсификации не всегда совершаются путем вброса бюллетеней.

Светлана ДОМАНОВА, *пенсионерка:*

— Камеры круглосуточного видеонаблюдения обязательно нужны. Доверие к власти в Беларуси настолько подорвано, что даже кристально проведенные выборы вызовут вопросы. За последние годы власть себя сильно дискредитировала, ей понадобятся годы, чтобы вернуть доверие народа. Установка видеокамер на избирательных участках — один из шагов к прозрачности выборов. Если власти на самом деле скрывать нечего, то пусть покажет всем, как проходят выборы в Беларуси.

Сергей БУДКИН, *музыкальный журналист, редактор интернет-портала "Тузін гітоў":*

— Нужно ставить. Хотя бы для того, чтобы была возможность видеть, что происходит на избирательных участках по ночам, когда там нет никого, кроме охраны, выставленной "вертикалью", которая напрямую заинтересована в результатах выборов.

Юрий АЛЕКСАНДРИН, *инженер по автоматическому управлению:*

— В качестве эксперимента попробовать можно. Выборы — это единственный легальный инструмент для реализации конституционного права человека избирать и быть избранным. Только через выборы можно поменять власть. А у нас после каждых выборов власть утверждает, что все было честно и открыто, но оппозиция говорит о тотальных фальсификациях. Думаю, что на самом деле истина где-то посередине. Установка видеокамер сделает избирательный процесс более прозрачным — станет понятно, сфальсифицированы выборы или нет. Если власти на самом деле нечего бояться и прятать, то почему бы не поставить видеокамеры на всех избирательных участках страны?

**Опрос проводил
Виталий ГАРБУЗОВ.**

ЧУЛІ?

Юрый ЗІСЕР: «Я 20 гадоў кірую фірмай і проста стаміўся»

Генеральны дырэктар ААТ "Тут бай медыя" (інтэрнэт-партал Tut.by) Юрый Зісер паведаміў на сваёй старонцы ў "Фэйсбуку", што ён *"узяў творчы адпачынак"* і сышоў з гэтай пасады.

Як высветлілася, *"гэтае рашэнне спела даўно".*

Адзін з самых паспяховых беларускіх бізнесменаў на рынку інтэрнэт-тэхналогій узяў нешта накшталт творчага адпачынку — да восені. Але, згодна з беларускім заканадаўствам, такога паняцця, як „творчы адпачынак", няма, таму сыход аформлены звычайным звальненнем. Больш як на месяц браць адпачынак не дазволена, нават за свой кошт. Выконваць абавязкі дырэктара будзе былая намесніца Юрыя Зісера па прававых пытаннях Людміла Чэкіна.

"Сам я тым часам вылятаю адпачываць, у лютым буду падарожнічаць у экзатычных краінах. Ну і спадзяюся пачаць пісаць кнігу", — паведаміў Юрый Зісер.

Станіслаў БАГДАНКЕВІЧ:

«З помпай адзначу 100-годдзе...»

1 студзеня адзначыў свой 75-гадовы юбілей экс-старшыня Нацыянальнага банка Беларусі, ганаровы сябра Аб'яднанай грамадзянскай партыі, прафесар ***Станіслаў БАГДАНКЕВІЧ.*** *"Народная Воля" таксама павіншавала юбіляра...*

— Станіслаў Антонавіч, вам ужо 75 ці яшчэ 75?

— Напэўна, ужо, бо асноўная частка жыцця прайшла.

— Як адзначылі дату?

— Спакойна. Я ўсе свае дні нараджэння адзначаю ў навагоднюю ноч, так што было звычайнае сямейнае мерапрыемства. 75 гадоў — гэта ж не круглая дата. Вось сваё 100-годдзе адзначу па-сапраўднаму, з помпай.

— Ці павіншавалі вас прадстаўнікі ўлады?

— Толькі старшыня Нацыянальнага банка Надзея Ермакова даслала віншавальную паштоўку. Павіншавала і з юбілеем, і з Новым годам. А больш з прадстаўнікоў улады ніхто не ўспомніў.

— Незвычайныя падарункі ад блізкіх былі?

— Унукі падарылі мне падушку з грэцкім шалупіннем, якая, кажуць, выганяе з галавы дурныя думкі. Сын з жонкай — электронную кніжку. Грошы сувенірныя дарылі. Мабыць, з падтэкстам, з-за таго, што ў фінансавай сістэме працаваў.

— Што вам сёння часцей за ўсё ўзгадваецца з вышыні пражытых гадоў?

— Галоўным сваім дасягненнем я лічу тое, што ў мяне шмат прыстойных сяброў, якімі краіна можа ганарыцца. Гэта Станіслаў Шушкевіч, Мечыслаў Грыб, Міхаіл Чыгір, прафесар Манаеў, прафесар Драздоў, мае сябры па ўніверсітэце і партыі... Усіх не пералічыш. Думаю, для краіны я зрабіў шмат добрага. Я аўтар многіх банкаўскіх законапраектаў. Сваёй заслугай лічу і стварэнне нацыянальнай валюты, меры па стабілізацыі сітуацыі пасля таго фінансавага хаосу, што быў пасля развалу Саюза, адмову ад увядзення расійскага рубля на тэрыторыі Беларусі. Прымаў удзел у стварэнні Аб'яднанай грамадзянскай партыі разам са сваімі сябрамі-калегамі Аляксандрам Дабравольскім і Васілём Шлындзікавым. У мяне, дарэчы, білет нумар адзін у партыі. Адным словам, ёсць што ўспомніць.

— Для 75 гадоў вы выглядаеце вельмі добра. Падзяліцеся сакрэтам...

— Адразу скажу, што спортам я не займаюся, але люблю пагуляць пехатой. Я заўсёды ўспамінаю Чэрчыля, калі той успамінаў пра свой узрост. Ён казаў, што яго сілы падтрымліваюцца жанчынамі, віном і цыгарамі. І нічога — 91 год пражыў. Гэта я да таго, што, напэўна, кожнаму сваё наканавана.

— Як сёння ваша здароўе? Як сябе пачуваеце?

— Нармальна пачуваю.

— Што б хацелі пажадаць самому сабе?

— Працягваць у тым жа духу. У мяне добрая сям'я, добрыя сябры, цудоўныя калегі. Трэба захаваць гэтае асяроддзе і гэты дух. Гэта самае каштоўнае ў жыцці, дык што яшчэ больш трэба чалавеку?

Алесь СІВЫ.

НЕЗАВИСИМАЯ ЭКСПЕРТИЗА

Борис ЖЕЛИБА, доктор экономических наук, профессор

Шуба с барского плеча

Как убеждает нас официальная статистика, объем внутреннего валового продукта (ВВП) Беларуси растет. За январь—ноябрь он якобы увеличился в сопоставимых ценах на 5,8% к уровню аналогичного периода прошлого года.

Но что такое "в сопоставимых ценах"? Надо понимать, это — без учета инфляции, то есть как будто у нас и не было трехкратной девальвации белорусского рубля.

Словом, странная статистика. Хотя такой показатель, как валовой внутренний продукт, имеет судьбоносное значение для страны. Ведь именно по отношению к ВВП рассчитывают целый ряд важнейших макроэкономических параметров государства и безопасных их норм. К примеру, дефицит бюджета не должен превышать три процента ВВП, отрицательное сальдо торгового баланса (если уж оно есть) рекомендуется укладывать в пять процентов ВВП, внешний государственный долг не должен превышать 50—60% ВВП. Поэтому то, как наша официальная статистика подаст объем ВВП за весь 2011 год, — вопрос далеко не праздный. Она, кстати, очень любит оперировать нашим ВВП, рассчитанным по так называемому паритету покупательной способности — величине совершенно теоретической, предназначенной больше для научных исследований. Любит, потому что рассчитанный таким образом ВВП в разы больше того, который определяют по номинальному обменному курсу доллара, что сегодня более или менее точно отражает официальный курс Нацбанка.

Так вот, если мы разделим ожидаемый ВВП Беларуси за 2011 год на 8500 рублей, то получим его в долларах в сумме 32 млрд (приблизительно 272 трлн руб.: 8,5 тыс. руб). Тогда доля нашего внешнего государственного долга, составляющего на 1 ноября не менее 12 млрд долларов, составит 37,5%. Но при этом еще следует добавить к данному государственному долгу полученный синдицированный (консорциональный) кредит в размере 1 млрд долларов от российского Сбербанка и Евразийского банка развития (хотя формально он выделен "Беларуськалию", конечный ответчик все равно будет правительство) и 440 млн долларов кредита Антикризисного фонда ЕврАзЭС, который придет до конца года. Кроме того, решен вопрос о выделении российского кредита на строительство АЭС в размере 10 млрд долларов, и первые 500 млн придут в следующем году. Если это все просуммировать, то внешний госдолг Беларуси легко и незаметно перейдет опасную границу в 60% ВВП.

Правда, надо думать, Белстат посчитает ВВП по-другому. Возьмет, например, среднегодовой официальный курс доллара Нацбанка, который с весны этого года не отражал никаких реалий. Будет он 5—6 тыс. рублей. И выведет ВВП снова в районе 50 млрд долларов.

Если к государственному внешнему долгу прибавить долги банковской системы и наших предприятий, иначе говоря, корпоративный долг, то мы получим валовой внешний долг. Он достиг без выше указанных кредитов 33 млрд долларов. По нашим расчетам, уже превысил размер ВВП. Согласно Концепции национальной безопасности Беларуси, валовой (совокупный) внешний долг не должен превышать 55% ВВП. Наиболее опасен, конечно, внешний государственный долг. Основную часть корпоративного долга составляют краткосрочные кредиты, которые субъекты хозяйствования погашают в текущем порядке. Но не надо недооценивать и корпоративные долги. Так, долги государственных предприятий, которые у нас производят 75% ВВП, это, по сути, долги государства. Именно корпоративные долги в свое время ввергли Аргентину в сильнейший финансовый кризис.

В 2012 году Беларусь должна будет вернуть 1,62 млрд долларов в рамках погашения долгов России и МВФ, других кредиторов. В 2013 году платежи по внешнему госдолгу составят 3,03 млрд, в 2014 году — 3,22 млрд долларов. В 2010 году эти платежи были в районе 750 млн долларов, в текущем году должны вернуть 630 млн долларов. Понятно, что нарастающие миллиардные платежи по внешним долгам никак не стимулируют зарубежных инвесторов осуществлять так необходимые Беларуси прямые инвестиции. Эксперты видят две теоретические возможности для Беларуси рассчитываться по внешним займам. Это их реструктуризация, погашение кредитов за счет новых займов, отнесение сроков погашения на более поздний период (если согласятся кредиторы) и погашение долгов за счет доходов, полученных от приватизации госсобственности.

Естественно, это хорошо видит и руководство России. Нынешний валютный кризис поставил Беларусь в очень уязвимое положение. Как отмечают аналитики, с продажей "Белтрансгаза" Беларусь утратила возможность проводить самостоятельную энергетическую политику. Если она через год не вернет консорциональный кредит в 1 млрд долларов, контрольный пакет акций "Нафтана", отданный в залог, перейдет к России. На наших глазах, по сути, дан старт более глубокой экспансии российского капитала в экономику Беларуси. Разговоры российского премьера Путина о единой валюте в рамках Таможенного союза — блеф. Единой валютой здесь может быть только российский рубль. Он не раз косвенно или прямо заявлял о, мягко говоря, желательности присоединения Беларуси к России. Через приобретение основных белорусских активов, с введением российского рубля, через отстранение белорусского руководства от решения главных экономических вопросов... Нельзя не заметить стремления Путина лишить незаметно и постепенно страну политического и государственного суверенитета.

Совсем не случайно после приобретения "Белтрансгаза" Путин пренебрежительно-демонстративно, как шубу с барского плеча, бросил указание главе "Газпрома" Миллеру в два раза повысить работникам уже российского предприятия зарплату (средняя зарплата на "Белтрансгазе" — 2,5 млн рублей). Немедленно прибывший Миллер показательно повышает зарплату не в два, а в три раза. Задумайтесь, ведь это сигнал всем белорусам: не сомневайтесь, идите под крыло России, будет сытная пайка. Это сигнал и другим странам СНГ. Особенно строптивым Украине и Азербайджану.

Все желают своим детям и внукам хорошего будущего. Это естественно. У меня, читатели, для наших наследников две новости. Одна "хорошая": они не будут отдавать долги Западу и Востоку, поскольку Беларусь войдет в состав России. Вторая плохая: они будут по всем существенным вопросам ломать шапку в Первопрестольной и разделять с "великим русским народом" все его геополитические заботы. Это экспансия Китая на российский Дальний Восток, это наркотрафик из среднеазиатского российского подбрюшья, это тлеющий Северный Кавказ и многое другое... А поскольку Путин, скорее всего, воцарится в кресле президента еще на 12 лет — это и противостояние НАТО, поддержка реакционных режимов типа Сирии и Ирана, и т.д. и т.п. Увы, все к этому и идет.

Есть над чем задуматься белорусам. Пока не поздно. И эквилибристика статистов не может быть союзницей.

З 1 студзеня...

"Народная Воля" нагадвае, якія змены ў жыцці краіны пачаліся з першага дня новага года.

Прачнуліся ў АЭП

З 1 студзеня 2012 г. пачынае дзейнічаць Адзіная эканамічная прастора, якую сфарміравалі тры краіны Мытнага саюза — Беларусь, Казахстан і Расія. Усе тры краіны ратыфікавалі 17 ключавых дагавораў, такім чынам, для паўнавартаснай працы АЭП фармальна прыняты ўсе неабходныя дакументы. З гэтага пакета вельмі важнымі для Беларусі з'яўляюцца дакументы, якія датычацца зняцця бар'ераў пры ажыццяўленні паставак нафты і нафтапрадуктаў, транспарціроўкі газу, электраэнергіі, якія дазволілі значна знізіць цэны на расійскія энерганосьбіты.

Нагадаем, што для забеспячэння функцыянавання і развіцця Мытнага саюза і Адзінай эканамічнай прасторы бакі заснавалі Еўразійскую эканамічную камісію, інтарэсы Беларусі ў якой прадстаўляе былы прэм'ер-міністр Сяргей Сідорскі.

Газ па новых цэнах

З 1 студзеня Беларусь купляе газ па новых цэнах. Пагадненні аб умовах пастаўкі энерганосьбітаў былі падпісаны ў канцы лістапада мінулага года ў Маскве.

За газ Беларусь будзе плаціць у сярэднім 166 долараў за тысячу кубаметраў. Гэта на 32,5% менш кошту, па якім Беларусь купляла газ у 2011 годзе.

Нагадаем, цана на газ для Беларусі была ўвязана з продажам 50% акцый "Белтрансгазу" за 2,5 млрд долараў. У выніку "Газпром" стаў уладальнікам 100% акцый беларускай кампаніі. Без продажу "Белтрансгазу" з 1 студзеня Беларусі давялося б купляць газ па 330 долараў за тысячу кубаметраў.

Мінск застаўся без Euronews

З 1 студзеня 2012 года ў 00.02 у сетках МТІС быў адключаны тэлеканал Euronews. Замест еўрапейскіх навін зараз транслюецца кіно ад "НТВ+".

МТІС — найбуйнейшы аператар кабельнага тэлебачання, паслугамі якога карыстаюцца каля 80 працэнтаў жыхароў сталіцы. Чаму кіраўніцтва кампаніі прыняло рашэнне адрэзаць людзей ад нецэнзураваных навін, не паведамляецца.

Нагадаем, што Euronews заставаўся адзіным незалежным навінным тэлеканалам, які свабодна трансляваўся ў Мінску. Тэлеканал даваў інфармацыю пра значныя палітычныя падзеі ў жыцці краіны — масавыя затрыманні падчас акцый пратэсту, суды над палітычнымі вязнямі.

Трапілі пад ліквідацыю

З 1 студзеня ліквідаваны дзве мытні — Мазырская і Пінская. Мазырская мытня далучана да Гомельскай, Пінская — да Брэсцкай, паведаміла прэс-служба Дзяржаўнага мытнага камітэта Беларусі.

Рэфармаванне мытняў праведзена па рэгіянальным прынцыпе "адна вобласць — адна мытня". Але пункты мытнага афармлення Пінскай і Мазырскай мытняў працуюць у складзе Брэсцкай і Гомельскай мытняў у штатным рэжыме, час працы і спецыялізацыя іх не змяніліся.

Такім чынам, з 1 студзеня 2012 года ў Беларусі дзейнічаюць дзевяць мытняў: Брэсцкая, Гродзенская, Ашмянская, Віцебская, Гомельская, Магілёўская, Мінская рэгіянальная, Мінская цэнтральная і мытня "Мінск-2" (Нацыянальны аэрапорт Мінск).

ТЫМ ЧАСАМ

Ці запрацуе Tax Free?

Міністэрства гандлю ініцыіруе ўвядзенне сістэмы вяртання падатку на дабаўленую вартасць Tax Free. Аб гэтым паведаміла намеснік міністра гандлю Ірына Наркевіч.

"У цяперашні час урадам краіны даручана міністэрствам гандлю, па падатках і зборах, фінансаў, спорту і турызму і іншым органам вызначыць падыходы, неабходныя для ўкаранення такой сістэмы. У прыватнасці, нам сумесна трэба будзе вызначыць пералік тавараў, мінімальную суму пакупкі, крыніцу кампенсацыі ПДВ, пералік крам, якія будуць ўкараняць сістэму вяртання ПДВ Tax Free, а таксама магчымых аператараў праекта. Мяркуецца, што даная сістэма можа пачаць дзейнічаць у Беларусі ўжо ў 2012 годзе", — адзначыла Ірына Наркевіч.

Да ведама. Паслугу Tax Free для замежных турыстаў у свеце прадастаўляюць больш за 300 тысяч магазінаў. У Расійскай Федэрацыі аналагічная сістэма пачне працаваць у 2012 годзе.

ЭКОНОМИКА

Кому и сколько Беларусь должна в 2012 году?

В 2012 году Беларусь почувствует первые симптомы бремени долговой нагрузки. Если в 2009 году страна заплатила своим зарубежным кредиторам 273,5 млн долларов, в 2010-м — 757,3 млн, в 2011-м — 628,9 млн долларов, то в этом году на погашение и обслуживание внешнего госдолга придется направить уже 1,63 млрд долларов. Причем в эту сумму входит не только часть "тела" основных долгов (925,7 млн), но и набежавшие проценты за обслуживание кредитов (705,9 млн).

Согласно данным одобренного двумя палатами парламента проекта Республиканского бюджета на 2012 год, больше всего Минску придется выплатить Международному валютному фонду — почти 563 млн долларов (основной долг составит 429,1 млн долларов плюс 133,9 млн придется направить на его обслуживание).

На втором месте по степени долговой нагрузки значатся облигации, выпущенные на внешних финансовых рынках. В следующем году Беларусь должна будет выплатить 440,8 млн долларов, из них 181,6 млн — это проценты.

Займы, взятые у Китая, составляют 228,7 млн долларов. На погашение основного долга приходится 126,7 млн долларов.

По кредитам, полученным от России, и подконтрольного ей Антикризисного фонда ЕврАзЭС Беларусь пока расплачивается только по процентам — 136,7 млн и 106,6 млн долларов соответственно.

На погашение части кредита, взятого у Венесуэлы, в 2012 году Беларуси придется потратить 122,2 млн долларов (92,4 млн плюс 29,8 млн).

Займы от остальных кредитодателей — Всемирного банка (13,1 млн долларов), США (5 млн) и Германии (526 тысяч) — выглядят менее внушительно.

Стоит отметить, что отдельной статьей значатся платежи правительства Беларуси в качестве гаранта по погашению и обслуживанию внешних займов — это 14,8 млн долларов.

Справедливости ради стоит сказать, что долговая нагрузка на бюджет в 2012 году резко возрастет, но еще не достигнет своего пика. Практически двукратное увеличение обязательств повторится и в 2013 году, когда платежи составят более 3 млрд долларов. В 2014 году ситуация лучше не станет. По данным на настоящее время, Беларусь должна 3,2 млрд долларов.

Стоит сказать, что недавно министр финансов Андрей Харковец отметил, что в Беларуси не произошло ухудшения качества долгового портфеля (средний срок допогашения кредитов составляет около 6 лет, стоимость обслуживания — 4% годовых), но при этом обратил внимание на имеющуюся тенденцию увеличения внешнего госдолга Беларуси, объяснив это необходимостью принятия мер по стабилизации валютного рынка и ростом инвестиционного кредитования.

Внешний госдолг Беларуси к концу 2012 года прогнозируется в объеме 14,3 млрд долларов, то есть на 1,8 млрд больше нынешнего. Увеличение может произойти за счет освоения займов, полученных из Всемирного банка и Китая на реализацию инфраструктурных проектов (ориентировочный объем около 1 млрд долларов). Беларусь также может получить два транша кредита Антикризисного фонда ЕврАзЭС — еще 880 млн долларов. Кроме того, в Беларуси начнется строительство АЭС за счет госкредита от правительства России (а это около 800 млн долларов в год). Однако нельзя исключать, что и это не предел. Накануне Нового года Александр Лукашенко сказал, что Беларусь будет не прочь получить кредит от МВФ в объеме от 2,5 до 5 млрд долларов. Кстати сказать, многие эксперты полагают, что новая программа с МВФ послужит для инвесторов зеленым светом светофора для прихода в Беларусь. С другой стороны, в Минске явно надеются, что ресурсы МВФ должны помочь в реструктуризации имеющихся долгов. Но с такой постановкой вопроса вряд ли согласны уже в самом Фонде...

Вместе с тем международные эксперты уверены в платежеспособности Беларуси в краткосрочный период, но их настораживают темпы роста долговой нагрузки, которая сейчас составляет около 30% ВВП (в начале года — около 17,8%). По международным стандартам считается, что пора бить в набат при приближении этого показателя к 40—50%. Потому что в ином случае Беларусь может столкнуться с проблемами стран еврозоны.

Александр ЗАЯЦ, TUT.BY

КАНФЛІКТ

Сыход

Рабочыя «Граніта» пачалі масава выходзіць з афіцыйнага прафсаюза

Супрацоўнікі дзяржаўнага ўнітарнага прадпрыемства "Граніт", што ў Мікашэвічах, пачалі масавы сыход з афіцыйнага прафсаюза ў незалежны. У пярвічную арганізацыю незалежнага прафсаюза, якая знаходзіцца ў стадыі фарміравання, ўжо паступіла больш за 200 заяў. Чаму рабочыя вырашылі шукаць для вырашэння сваіх праблем новую структуру?

Старшыня гэтай новай арганізацыі **Алег Стахаевіч** тлумачыць сітуацыю наступным чынам: *"Афіцыйны прафсаюз не выконваў сваіх абавязкаў, ён не абараняў інтарэсы працоўных. Заробкі ў нас даўно не падвышалі... Акрамя таго, адміністрацыя прымушала людзей працаваць у святочныя дні. Многія лічаць, што стаўленне адміністрацыі да рабочых — як да быдла. Але як толькі нехта пачынаў уздымаць вострыя пытанні, яму адразу затыкалі рот".*

Канфлікт на прадпрыемстве выспяваў даўно. Спачатку толькі адзінкі выказвалі жаданне выйсці з прафсаюзнай арганізацыі, адзінай функцыяй якой было збіраць узносы і нічога не рабіць для паляпшэння ўмоў працы людзей. Масавы сыход з прафсаюза пачаўся два тыдні таму. Гэта не магло не выклікаць рэакцыі з боку адміністрацыі. Алег Стахаевіч распавядае:

— Падчас маёй змены, напрыклад, прыйшлі дырэктар нашага структурнага падраздзялення, начальнік змены, майстар ды іншыя начальнікі. Яны пачалі палохаць усіх, казалі, што мы губляем такім чынам усе надбаўкі, грашовыя прэміі, прыбаўкі да адпачынкаў, палохалі, што не падоўжаць кантракты тым, хто сышоў з прафсаюза. Майстар запатрабаваў, каб мы забіралі заявы і вярнуліся ў афіцыйны прафсаюз. Але людзі жадаюць, каб быў незалежны прафсаюз, ад якога была б карысць усім працоўным, а не толькі адміністрацыі.

На прадпрыемстве ўжо адбыўся сход, на якім выбралі кантралюючыя і кіраўнічыя органы пярвічнай арганізацыі незалежнага прафсаюза гарнякоў. Ён у сваю чаргу зарэгістраваў новую пярвічную арганізацыю ў сваім выканаўчым бюро. Цяпер засталося зарэгістраваць гэтую структуру ў Лунінецкім райвыканкаме. Для гэтага, праўда, трэба мець юрыдычны адрас — менавіта той рубікон, які не здолелі ў свой час перайсці дзясяткі незалежных арганізацый.

Старшыня незалежнага прафсаюза гарнякоў Мікалай Зімін паведаміў "Народнай Волі", што адпаведныя дакументы ўжо накіраваны дырэктару прадпрыемства "Граніт" **Сцяпану ТУРАЎЦУ**. *"Мы папрасілі яго даць нам гарантыю, што прадпрыемства дасць нам юрыдычны адрас, па якім можна будзе зарэгістраваць пярвічную арганізацыю. Вусна дырэктар адказаў, што не ўпаўнаважаны даваць нам такія дакументы. Мы зараз з юрыстамі вырашаем, што рабіць далей",* — распавёў Мікалай Зімін.

Тым часам жадаючых далучыцца да незалежнага прафсаюза на "Граніце" становіцца болей з кожным днём. Старшыня Беларускага кангрэса дэмакратычных прафсаюзаў **Аляксандр ЯРАШУК** непакоіцца за абарону правоў тых супрацоўнікаў "Граніта", якія вырашылі сысці з афіцыйнай арганізацыі. *"Мы не хочам займацца папулізмам і гуляць лёсамі людзей. Заўсёды, калі спрабавалі стварыць незалежны прафсаюз, адчувалі прэсінг — ціснулі на саміх супрацоўнікаў, на іх сваякоў, палохалі звальненнем... Мы бачым, што ў Мікашэвічах сыход мае масавы характар, і гэта — самае галоўнае, гэта добра, бо інакш перадушаць усіх паасобку. Сёння зарэгістраваць незалежны прафсаюз складаней, чым зарэгістраваць новую палітычную партыю. Ды і новыя прафсаюзы для ўлад сёння больш небяспечныя, чым палітычныя партыі. Таму цяжка сказаць, чым скончыцца гэтая сітуацыя".*

Любоў ЛУНЁВА.

З кніжкай пад пахай

1 студзеня ў Беларусі пачаўся зусім не год Дракона. У нашай краіне 2012 год абвешчаны Годам кнігі.

Кіраўнік дзяржавы даручыў Савету Міністраў зацвердзіць рэспубліканскі план мерапрыемстваў па правядзенні гэтага года. Па задумцы, абвяшчэнне ў Беларусі Года кнігі павінна стаць пераканаўчым доказам таго, што пытанні захавання духоўнасці грамадства, развіцця беларускай літаратуры і культуры — прадмет асаблівага клопату дзяржавы. Праўда, цэны на кнігі зараз такія, што мала хто можа купіць.

Усе справы — пад адным дахам

1 студзеня ў Беларусі пачаў працу новы дзяржаўны орган — Следчы камітэт Беларусі, які аб'яднаў следчы апарат Міністэрства ўнутраных спраў пракуратуры і Камітэта дзяржаўнага кантролю.

Нагадаем, што старшынёй Следчага камітэта стаў былы начальнік Аператыўна-аналітычнага цэнтра пры прэзідэнце Валерый Вакульчык, яго першым намеснікам — былы намеснік генеральнага пракурора, начальнік следчага ўпраўлення Генпракуратуры Андрэй Швед. Невялікі следчы апарат застаўся толькі ў Камітэце дзяржаўнай бяспекі, якому адведзены справы па шпіянажу, дзяржсакрэтах і таму падобныя.

ПАЛІТКУХНЯ

Заварушыліся?..

Мінулы год завяршыўся палітычнай інтрыгай. Усе афіцыйныя асобы катэгарычна абвяргалі меркаванні, што выбары ў Палату прадстаўнікоў могуць прайсці па новых правілах ці па партыйных спісах, але раптам высветлілася, што такая магчымасць не выключана.

Так, напрыканцы мінулага года першы намеснік кіраўніка Адміністрацыі прэзідэнта Аляксандр Радзькоў паведаміў, што Беларускае рэспубліканскае грамадскае аб'яднанне "Белая Русь" у 2012 годзе будзе пераўтворана ў палітычную партыю з новай назвай — "Беларуская партыя народнага адзінства".

"Мы павінны ўпісвацца ў традыцыйныя еўрапейскія партыйныя сістэмы", — заявіў Радзькоў.

Нечакана і старшыня Цэнтральнай выбарчай камісіі Лідзія Ярмошына змяніла катэгарычны тон, разважаючы над тым, ці могуць прайсці выбары ў Палату прадстаўнікоў па партыйных спісах.

"Зрабіць можна ўсё. Спачатку патрэбна мяняць Канстытуцыю. Аднак для гэтага не абавязкова праводзіць рэферэндум. Раздзелы 3- і 4-ы, дзе ідзе гаворка найперш пра адкліканне дэпутатаў, можна змяніць парламенцкім шляхам. То бок выключыць адтуль палажэнне пра адкліканне дэпутатаў, калі весці гаворку пра правядзенне выбараў па прапарцыянальнай сістэме. Гэта — першае, — паведаміла Лідзія Ярмошына Радыё Свабода. — *Затым, натуральна, патрэбна ўносіць змены ў заканадаўства. Абмежаванняў у гэтым плане ў нас няма. Адзінае, што існуе такое агульнае міжнароднае правіла — за паўгода да выбараў закон не мяняць. Хаця, скажам, у той жа Расіі заканадаўства мяняецца падчас выбараў — маецца на ўвазе ўстаноўка вэб-камер на выбарчых участках.*

Але я адразу хачу сказаць, што на наш адрас ніякіх просьб ці запытаў наконт таго, каб прыкінуць, прапрацаваць змены ў закон, ніадкуль не паступала. А без нас падрыхтоўка заканадаўча не можа весціся. Таму я не думаю, што выбары ў 2012 годзе пройдуць па новых правілах".

Ігар МАРОЗАЎ.

СЛЫШАЛИ?

Правительство объявило режим экономии бензина

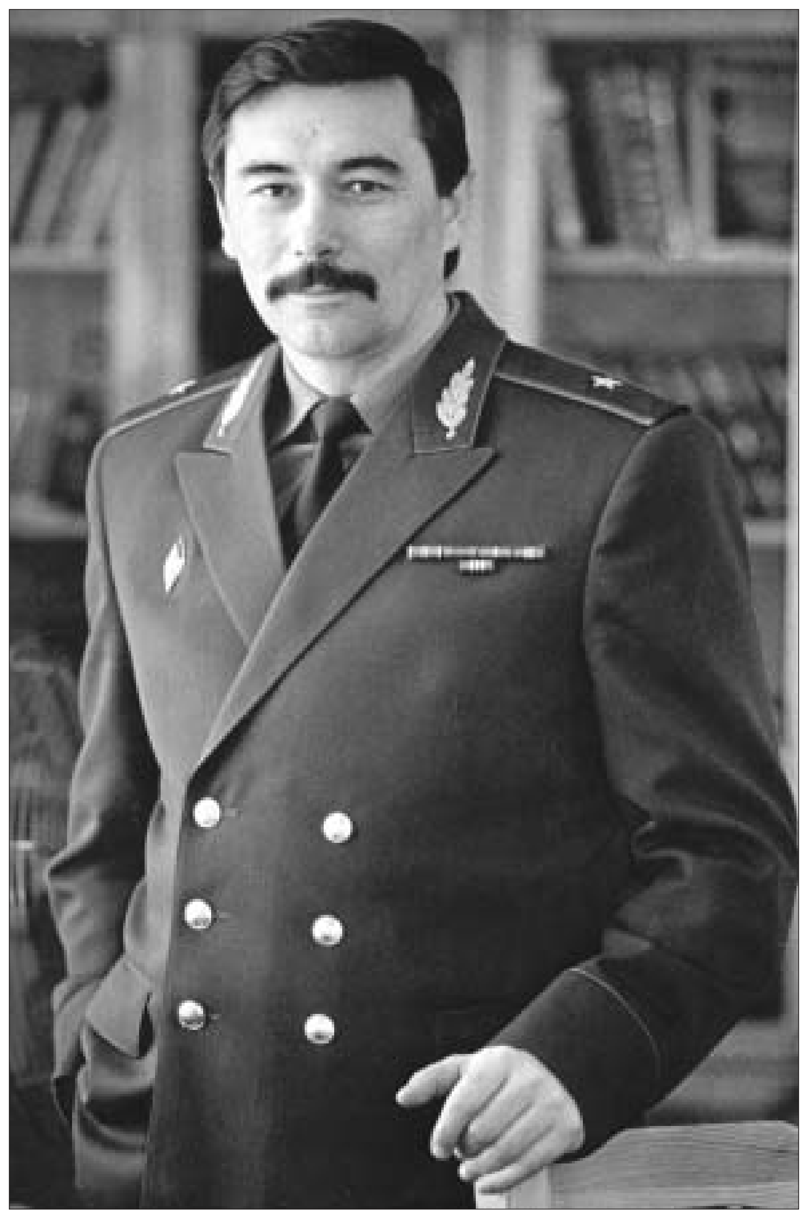
Совет министров Беларуси утвердил показатели по снижению в 2012 году потребления светлых нефтепродуктов (бензина, керосина, топлива дизельного, биодизельного и моторного) государственными структурами.

Утверждены следующие показатели по снижению потребления светлых нефтепродуктов: Минстройархитектуры — 10%, МВД — 5%, Минжилкомхоз (с учетом организаций, имущество которых находится в коммунальной собственности) — 10%, Минздрав — 5%, Мининформ — 7%, Минкультуры — 5%, Минлесхоз — 10%, Минобороны (без учета керосина) — 5%, Минобразования — 7%, Минпром — 10%, Минсвязи — 8%, Минсельхозпрод (с учетом организаций, подчиненных комитетам по сельскому хозяйству и продовольствию облисполкомов, управлениям сельского хозяйства и продовольствия райисполкомов) — 10%, Минспорта, Минторг, Минтранс и Минприроды — 10%, МЧС — 5%. Для ГПО "Белтопгаз" и ГПО "Белэнерго" — 10%, Госкомвоенпрома и Госпогранкомитета — 5%. Для концернов "Белгоспищепром", "Беллегпром", "Беллесбумпром", "Белнефтехим" и Белкоопсоюза, Управления делами Президента, облисполкомов и Минского горисполкома — 10%.

ПОМНІМ...

Заўтра, 4 студзеня, экс-міністру ўнутраных спраў Беларусі Юрыю Захаранку споўнілася б 60 гадоў...

Амаль 13 гадоў без Захаранкі

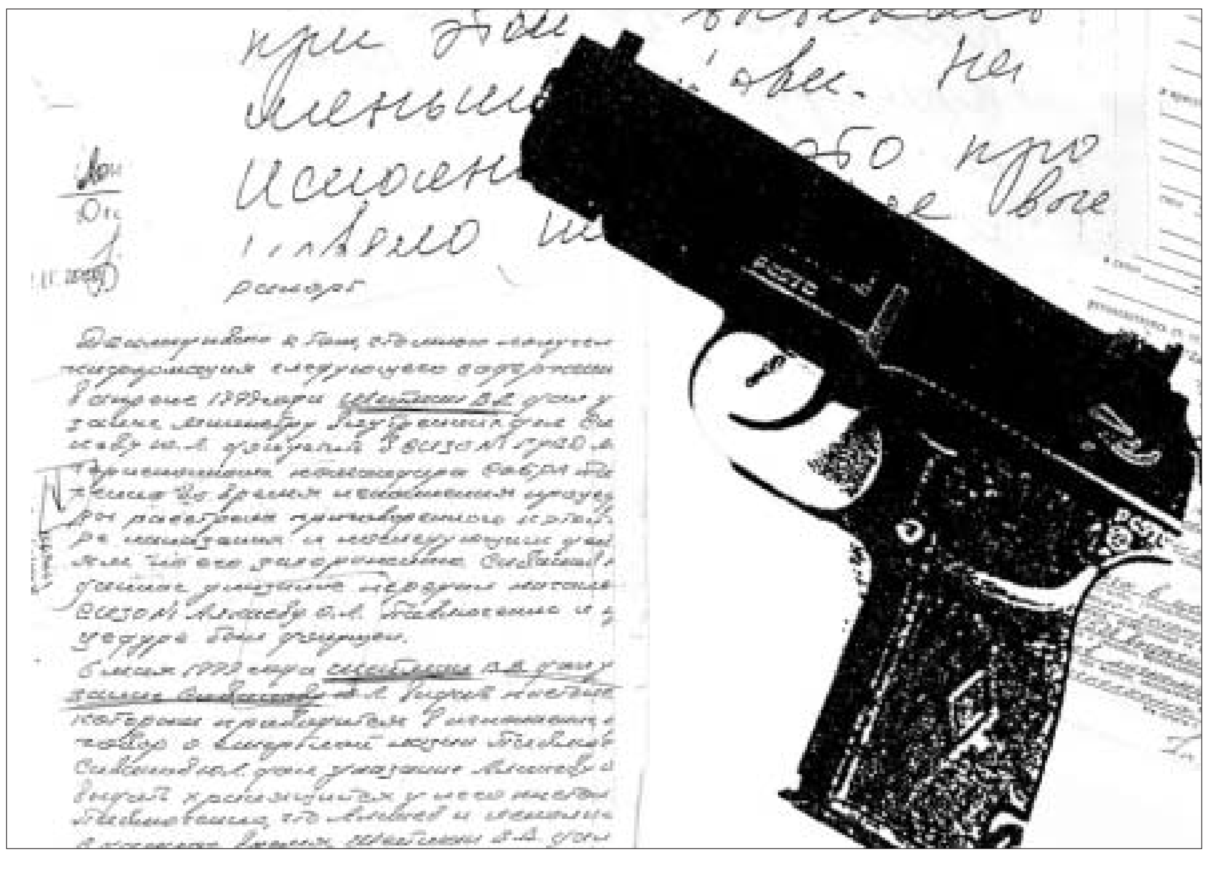
Уладзімір ХАЛІП

З генералам Захаранкам Аляксандру Лукашэнку не пашанцавала. Прызначаючы яго міністрам унутраных спраў Рэспублікі Беларусь, ён быў абсалютна ўпэўнены, што прымае аптымальнае кадравае рашэнне. Асабістая справа, якую ён старанна вывучаў, наконт гэтага ніякіх сумненняў не выклікала.

Юрый Мікалаевіч Захаранка нарадзіўся ў гарадскім пасёлку Васілевічы Гомельскай вобласці. Пасля школы быў прызваны на ваенную службу. Праходзіў яе на Балтыйскім флоце. Паступіў у Валгаградскае вучылішча, а затым і ў Акадэмію МУС. Працаваў у следчых органах. Прафесіянал высокага класа, характарыстыка бездакорная. Менавіта такі чалавек можа надзейна прыкрыць тылы і забяспечыць бяспеку ў той упартай барацьбе, якую вядзе новаабраны прэзідэнт. І выканае любы загад. Не думаючы. Не дапусціць нават цень сумневу. Бо гэта яго, прэзідэнта, загад.

Але тут А.Лукашэнка яўна даў маху. Самаўпэўненасць падвяла. І савецкая перакананасць у надзвычайнай аб'ектыўнасці анкеты. З яе вынікала, што Юрый Захаранка з простай, працавітай сям'і. Амаль такі самы вясковы хлопец, як і ён. А гэта значыць, што будзе страшэнна ўдзячны яму за такі кар'ерны ўзлёт.

Анкета, створаная ў глыбінях савецкіх часоў, — гэта яшчэ не ацэнены ў поўнай меры бюракратычны шэдэўр. Там, здавалася, улічаны ўсе магчымыя параметры. Прасочаны сувязі і вытокі. Чалавек як на далоні. Анкета бясстрасна высвечвае ўсё, апроч другарадных, на думку кадравікоў, дэталяў біяграфіі. Аднак менавіта ў гэтых дэталях і ўтойвалася сутнасць будучага невырашальнага канфлікту.

Сказаць, што яго бацька і маці з сялян, працавітых людзей, — гэта амаль нічога не сказаць. І ў вёсцы бываюць дужа розныя людзі. Бацькі Юрыя Захаранкі — выхадцы з тых беларускіх і ўкраінскіх сялянскіх сем'яў, якія свята шанавалі маральны закон — вядомыя ўсім запаведзі. Добра ведалі, чым розніцца дабро і зло. Яны стойка вынеслі ўсё тое, што шчодра адмерала ім савецкая рэчаіснасць. Галечу. Голад. Гады вайны. Рабства ў гітлераўскай Германіі. Пасляваеннае бяспраўе. Прайсці ўсе жахі сталінскага і нацысцкага пекла дапамагла ім непахісная ўпэўненасць, што ёсць рыса, якую ні пры якіх умовах чалавек пераступіць не можа. І сваім сынам яны здолелі перадаць гэтую перакананасць.

А чалавек, які ўзышоў на вышэйшую прыступку ўлады, шукаў сабе паплечніка, гатовага выканаць любы яго загад. Без разваг і сумневу. Юрый Захаранка на такую ролю ніяк не падыходзіў. Бездакорная анкета ўводзіла ў зман. Ды толькі Аляксандр Лукашэнка і думкі не дапускаў аб магчымых разыходжаннях у поглядах. Прадстаўляючы Юрыя Захаранку Міністэрству ўнутраных спраў у якасці новапрызначанага шэфа, ён, кажуць, нават выгукнуў з гарачнасцю: "З гэтым генералам я пайду да канца!"

Але ў той паход, куды рыхтаваўся Лукашэнка, Юрый Захаранка ісці не збіраўся. Канфлікт імкліва разгараўся. На пасадзе міністра генерал быў крыху больш за год. Аб прычынах сваёй хуткай адстаўкі ён расказаў журналістам. *"Падобна на тое, што я заставаўся адным з нямногіх, хто гаварыў Лукашэнку праўду ў вочы. Тую праўду, якая біла па самалюбстве прэзідэнта. Аднойчы ён сказаў: "Ты павінен выконваць любы мой загад". Я адказаў: "Аляксандр Рыгоравіч, людзей расстрэльваць не буду. І Канстытуцыю парушаць не буду". А ён мне ў адказ: "Калі не выканаеш мой загад, на цябе надзенуць кайданы". Вось такі стыль кіраўніцтва. Больш слабыя не вытрымлівалі і ламаліся".*

Нават пасля адстаўкі ў яго быў выбар. Ён мог проста адысці ў цень. Застацца ў баку ад усіх гэтых вар'яцтваў. Не рызыкаваць жыццём. Яго маці, Улляна Рыгораўна, угаворвала сына не канфліктаваць з тымі, хто заставаўся ва ўладзе. Пераехаць да яе ў Васілевічы. Знайсці дзе-небудзь паблізу непрыкметную работу. Жыць.

Генерал Захаранка быў чалавекам абавязку і гонару. Ён вельмі добра ведаў, якога роду загады так настойліва патрабавалі выконваць. Пакінуць такую ўладу ў спакоі і не перашкаджаць яе дыктатарскім планам... ён не мог.

Юрый Захаранка стаў адным з самых актыўных лідараў апазіцыі. Пачаў арганізоўваць грамадзянскае супраціўленне ваяўнічай дыктатуры. У канцы дзевяностых беларускія дэмакраты на бліжэйшых прэзідэнцкіх выбарах маглі вылучыць некалькі патэнцыяльных кандыдатаў. Юрый Захаранка быў адным з найбольш рэальных прэтэндэнтаў на гэтую пасаду.

А тыя міністры, якіх прызначалі пасля яго, пра законнасць ужо не разважалі. І загады не бралі пад сумненне. Яны служылі аддана і безаглядна. Умацоўваючы і ўдасканальваючы шматлікія спецпадраздзяленні, старанна нарошчвалі кулакі лютага рэжыму. Заўважыўшы самую нязначную грамадзянскую актыўнасць, выводзілі на вуліцы і плошчы бранятэхніку, сабак, узброеныя да зубоў карныя структуры. Мірных людзей пазверску збівалі, катавалі, кідалі ў турмы. Потым паслухмяны выканаўца дыктатару надакучваў. І яго замянялі новым, яшчэ больш паслужлівым.

Генерал Захаранка быў першым і апошнім міністрам МУС, які ведаў, што вышэй за ўсіх правіцеляў — закон.

Аб'яднаная апазіцыя, высокі аўтарытэт сярод шараговых супрацоўнікаў міліцыі, ды яшчэ ствараемы Саюз афіцэраў уяўлялі занадта вялікую небяспеку для прэтэндэнтаў на доўгую і неабмежаваную ўладу. У такіх умовах яны сябе адчуваць упэўнена не маглі.

...Была вясна. Звычайны дзень. 7 мая 1999-га. Юрый Захаранка паставіў машыну і ішоў да свайго дома. Гэта не якая-небудзь глухая ўскраіна. Поўны жыцця гарадскі квартал. Шматпавярховыя дамы. Пешаходныя дарожкі. Дзіцячыя пляцоўкі. Шмат прахожых.

Мяркуючы па ўсім, у яго быў добры настрой. Не мог не заўважыць, што ўпершыню за ім няма хваста. КДБ — у той дзень раптам спыніў сочку. І машына, якая звычайна ішла следам, нарэшце знікла. Да дому заставалася ўжо зусім мала. На дарозе яго сустрэў нейкі чалавек. Не выключана, што ён яго добра ведаў. І цалкам давяраў. Інчай не мог бы ён спыніцца і размаўляць з ім так бестурботна.

Аперацыя захопу была прадумана да дробязяў. Вокамгненна з'явілася група здаровых мужыкоў, скруцілі Юрыя Захаранку і запіхнулі ў машыну, якая стаяла паблізу. Яна газанула па пешаходнай дарожцы і знікла за паваротам...

Пра лёс Захаранкі больш ніхто нічога не чуў.

Так у нашай краіне знікаюць людзі. Сярод белага дня. У цэнтры горада. На вачах разгубленых прахожых...

З АСАБІСТАЙ СПРАВЫ

Нарадзіўся 4 студзеня 1952 года ў пасёлку Васілевічы Гомельскай вобласці.

Тэрміновую ваенную службу праходзіў на Балтыйскім флоце.

У 1977 годзе скончыў Валгаградскую вышэйшую школу МУС, у 1987-м — Акадэмію МУС СССР.

У розныя гады працаваў следчым у Светлагорску і Гомелі, намеснікам начальніка Упраўлення па барацьбе з арганізаванай злачыннасцю МУС СССР.

З 1994-га па 1996-ы — міністр унутраных спраў Беларусі. Генерал-маёр.

У лютым 1998 года ўвайшоў у склад створанага апазіцыяй Нацыянальнага выканаўчага камітэта Беларусі. Член Нацыянальнага камітэта Аб'яднанай грамадзянскай партыі.

Знік 7 мая 1999 года.

Усё засталося там

Вольга ЗАХАРАНКА

Не хачу пра гэта гаварыць. Успамінаць пра гэта не хачу. Колькі гадоў прайшло? Амаль 13... Усё няпраўда — час не лечыць. Той жа змрок, той жа боль. Вакол — чужая краіна. Чужыя людзі. Час для нас нібыта спыніўся.

Ніхто і падумаць не мог, што можа здарыцца такое. Мой муж чалавекам наіўным не быў. Ён разумеў, што творыцца ў краіне... І быў гатовы да самага горшага. Ну, пасадзяць. Не першы, не апошні. Колькі людзей кінута ў турмы ні за што. Не хацелі маўчаць, толькі і ўсяго. Маглі схапіць і яго. Прыдумаць працэс, засудзіць. Але каб на такое адважыцца!..

І толькі мама яго разумела ўсё лепей за нас. Яна сэрцам адчувала бяду — жыццё яе навучыла. На каленях упрошвала: "Юра, сыночак, я прашу, кінь усё, хадзі да мяне, у нашу старую хату. Уладкуешся дзе-небудзь на работу, будзем жыць. З кім ты змагаешся?"

Усё дарэмна. Не толькі я з дочкамі, нават яна спыніць не змагла. Не мог ён адседжвацца ў глушы ў ціхай хаце... І калі ён не адгукнуўся нават на просьбу маці адысці ад гэтай праклятай палітыкі, дык можна зразумець, чым для яго былі абавязак і гонар. На вялікі жаль, для шмат каго цяпер абсалютна пустыя словы.

Нас тады папярэджвалі. Розныя людзі. Адкрытым тэкстам: ёсць план знішчэння генерала Захаранкі. Ды мы і самі ўжо заўважалі, што вакол ідзе нейкая змрочная валтузня. Сочка рабілася ўсё больш нахабнай. Яны нават не хаваліся. Ішлі ўслед, як сабакі. А ён на нашы перасцярогі адказваў заўсёды адно: "Нічога крымінальнага за мною няма, і ў сваёй краіне я буду хадзіць з паднятай галавой".

Вось так і хадзіў. Ён быў адважны чалавек. Калі яшчэ на флоце служыў, там адбылася аварыя, якая ледзь не забіла яго. У час падводных вучэнняў, калі ён быў пад вадою, перастала дзейнічаць сістэма падачы паветра. І ён не спалохаўся, не разгубіўся. У ледзяной вадзе выжыў. Тады пра гэта пісалі нават у ваенных газетах. Якая б ні здаралася напасць, пачуццё ўласнай годнасці ён не губляў. Быў сапраўдным камандзірам. Размаўляючы з падначаленымі, не дазваляў сабе голас павысіць. Зразумела, што ўсе яго любілі.

Зламаць такога чалавека немагчыма. Спачатку яны спрабавалі вывесці яго з палітыкі нейкім іншым чынам. Прапаноўвалі накіраваць паслом у Швейцарыю. Якія ў Беларусі стасункі са Швейцарыяй? Зразумела, усё гэта — адкрытая спроба подкупу. Еўропа, бесклапотнае жыццё... Ад яго трэба было толькі адно — маўчанне. Пустая задума! Маўчаць ён не мог. Яны гэта зразумелі.

Адкуль у яго такая бескампраміснасць і воля? Лічу, усё з самага дзяцінства, з сям'і. Ніколі не блытаў зло і дабро. Цаніў прыстойнасць. Быў акуратны да крайнасці. Калі іголачка недзе ляжыць, там яна і павінна знаходзіцца заўсёды. Гэта я магу кінуць дзе давядзецца. Ён — ніколі. Так яго выхавалі бацькі. Звычайныя людзі, добрыя сялянскія карані. Бацька — беларус, пісьменны, вельмі добра разбіраўся ў палітыцы. Маці з Украіны. А які ў яго быў дзед — Пятро Акулавіч! Таксама з простай сям'і. Але гаворка ў яго была наўздзіў вобразная. Я ўсё думала — адкуль? А вось такія людзі былі. Ніякія даброты на галаву ім не сыпаліся. Усё самі, сваім розумам, сваімі рукамі, цяжкай працай здабывалі. Да вайны ён на будаўніцтве працаваў, канал капаў — той самы, славуты, ад Масквы да Волгі. Дык яго жонка з нашага пасёлка Васілевічы пехатой да яго хадзіла. Гэта ж кіламетраў сямсот, калі не болей. Возьме кайстру, нейкіх харчоў для яго. І ідзе пехатой да самай Масквы. Нялёгкае было ў іх жыццё.

А мама ў яго надзіва прыгожая жанчына. Добрая, клапатлівая. Але сыноў трымала ў строгасці. Юра сваіх бацькоў вельмі любіў і паважаў непамерна. Неяк — мы тады яшчэ не ажаніліся — бацька паглядзеў на яго і кажа: "Сын, што гэта ты зарос? Табе пастрыгчыся трэба!" Уяўляю якога-небудзь хлопца, якому бацька сказаў бы такое ў прысутнасці нарачонай. А Юра нават не запярэчыў: "Тата, тата". І пайшоў стрыгчыся. У мяне бацька ваенным лётчыкам быў. І ў сям'і таксама строгасць шанавалася. Але каб такое паслушэнства!..

Так атрымалася, што з яго мамай я пазнаёмілася раней, чым з ім. Скончыла інстытут, атрымала дыплом зубнога ўрача. Накіравалі мяне ў Васілевічы. Маладога спецыяліста ў бальніцы сустрэлі ветліва. Потым спахапіліся: а дзе ж мне жыць? Я ж тады зусім маладзенькая была. Усе мне спачувалі. Адзін супрацоўнік, які гаварыў па-ўкраінску, усё бедаваў: "Така гарна дзівчіна, а шчо ж вона будэ робыты?" А потым успомніў пра Улляну Рыгораўну, павёў мяне да яе. У яе, кажа, усе дзяўчаткі, якія кватаравалі, удачна замуж павыходзілі.

Мне і праўда там вельмі спадабалася. У хаце чыста, парадак. Адразу ж відаць, калі на гэта часу і рук не шкадуюць. Гаспадыня строгая, але дабрыні незвычайнай. Клапатлівая і ўважлівая. Добра мне жылося ў яе. А потым з арміі Юра вярнуўся.

Пазнаёміліся. Відаць, я яму спадабалася. Здаецца, толькі тыдзень і прайшоў, а ён ужо прапаноўвае руку і сэрца. Такі вось рашучы хлопец. Станісты. Сям'я харошая. Што ж, я згадзілася. Позна ўжо было, а ён усю радню сабраў, каб парадаваліся за яго. Потым вяселле было — усё як належыць. З абрадам. Мама яго ўсё наказвала сыну: "Ты ж глядзі, не крыўдзі сіротку!"

І бацькі яго, і ўся радня вельмі мяне палюбілі. Мне лёгка было ўвайсці ў гэтую сям'ю. Вядома, у жыцці ўсякае бывае. І ў нас з Юрам здараліся сваркі. Я пакрыўджуся і адразу пачынаю званіць у Васілевічы. І мама, выслухаўшы мяне, строга гаварыла: "Добра, Вольга. Разбяруся. Я яму і пракурор, я яму і суддзя!" І ўсё! Цень аблачынкі прабягаў імгненна, і зноў пачынаўся сонечны, ясны дзянёк. Слова маці для яго было святое.

У тыя далёкія ўжо часы даводзілася мне чуць, што пра нас гаварылі людзі: ды яна ж за ім, як за мураванай сцяною. Так, гэта праўда. Усё браў на сябе ён. Галава сям'і — не пустыя словы. Потым, калі ўсё гэта здарылася, я адчула напоўніцу, што значыць жыць без гэтай мураванай сцяны, калі ты з бядою самнасам. І што б ні здарылася, ужо ніхто не прыйдзе на дапамогу.

У тыя гады, калі ён яшчэ ўзначальваў камітэт па барацьбе з арганізаванай злачыннасцю, Беларускае тэлебачанне рыхтавала нейкую перадачу пра яго. Напрасіліся з інтэрв'ю і да мяне. Я папрасіла Юру дапамагчы мне падрыхтавацца да гэтых здымкаў. Ён тады рассмяяўся: "Ды ты хоць ведаеш, якое ў мяне званне?" У гэтай яго іранічнай рэпліцы, вядома ж, была доля ісціны.

Я старанна падрыхтавалася. Запісала сабе нават нейкі тэкст. Але ўваліўся да мяне натоўп настырных тэлевізіёншчыкаў, проста абрынуў на мяне сляпучае святло сваіх сафітаў, і я імгненна забылася пра свае шпаргалкі. І ўсё пачала па-свойму, з чыстага ліста. Дык вось шмат чаго перадача гэтая і мне адкрыла. Тое, аб чым дома ён ніколі не расказваў, каб дарэмна нас не трывожыць. З якой рызыкай і ўсякімі іншымі складанасцямі звязана гэтая яго работа.

Аднак самая вялікая небяспека пагражала яму зусім не з таго боку. Ён быў прафесіяналам. І як змагацца са звычайнай крымінальшчынай, ведаў дасканала. Шмат чаго ён пабачыў. Розныя справы даводзілася яму разблытваць. Здавалася, набыты з гадамі вопыт не мог не паўплываць, і далёка не лепшым чынам, на тую сістэму каштоўнасцяў, якую вынес ён са свайго дзяцінства, са сваёй сям'і. Ды, відаць, надзвычай трывалымі былі гэтыя прынцыпы жыцця. Скептычны погляд на гэты далёка не лепшы свет ён не займеў. І веру ў людзей не страціў. "Паглядзі, — я казала яму незадоўга да страшнага дня, — усё ідзе на спад, і на плошчу з кожным годам выходзіць усё менш народу..." Не, ён не мог пагадзіцца са мной. "Усё сваім часам, Вольга. Грамадства павінна выспець". Нешта яно занадта доўга выспявала. Помню, як пасля пахавання Генадзя Карпенкі прыйшоў ён дадому. Доўга маўчаў. Я разумела, што з ім адбываецца. Нават не спрабавала загаварыць. А потым ён сказаў мне: "Усё, цяпер я застаўся адзін".

Ён залішне давяраў тым, хто быў з ім побач. А я проста па-жаночы, інтуітыўна заўважала, што далёка не ўсе з іх заслугоўваюць гэты давер. Аднойчы мы ехалі з ім некуды, і па дарозе ён вырашыў заехаць на адзін з ведамасных аб'ектаў, дзе тады ішоў рамонт. Там сустрэў нас хтосьці з высокіх чыноў. Яго, так бы мовіць, паплечнік. Заўважыўшы, што Юрыю Мікалаевічу не спадабаўся колер агароджы, чын гэты схапіў малярскі пэндзаль і пачаў уласнаручна перафарбоўваць агароджу. Я проста жахнулася ад такой страшэннай дагодлівасці. "Пабачыш, — сказала я потым Юру, — гэты першым табе здрадзіць". Ён абурыўся тады: "Як ты можаш так гаварыць пра людзей!" На вялікі жаль, праўда была на маім баку.

Здраджвалі яму многія. І найперш тыя, хто настырна набіваўся яму ў сябры. А вось людзі звычайныя, не чыноўныя, асабліва тыя, з кім сябраваў ён ад самага дзяцінства, яшчэ ў школе, — механізатары, працаўнікі, так і засталіся верныя таму іх даўняму сяброўству. І я заўсёды ведала: калі да іх звярнуцца, прыйдуць і дапамогуць.

Калі ўсё гэта здарылася, многія з ранейшых знаёмых нават званіць пераcталі. А вось суседзі нашы, самыя звычайныя, якія да чыноўніцтва і іншых высокіх колаў дачынення не мелі, нават дзверы ў сваю кватэру не зачынялі. У нас з імі агульны калідор, і яны баяліся, што раптам не пачуюць, калі я паклічу на дапамогу.

І вось яшчэ быў у нас дзіўны выпадак. Яму вельмі рэдка сніліся сны. А тут, ці не напярэдадні знікнення, раптам прачнуўся ён сярод ночы і нават ускрыкнуў. Я пытаюся: "Што з табой?", а ён кажа: "Кажан!.. заляцеў у акно!.." Мы ўключылі святло. Усё агледзелі. Няма нічога. Я паспрабавала яго супакоіць: "Гэта сон, усяго толькі сон".

А потым надышоў той самы дзень — 7 мая. Ён пазваніў. Сказаў, што вяртаецца. Папрасіў згатаваць яду — ён ужо блізка ад дома. Я нешта там разагрэла. Паставіла на стол. Пачала чакаць. А яго ўсё няма...

Пра тое, што было, спрабую не думаць. Каб не звар'яцець. Мне вельмі цяжка. Пастаянна баліць сэрца. Часам здаецца, што кіну тут усё і вярнуся. У мой пакінуты дом. Зноў убачу суседзяў, якія пакідаюць адчыненымі свае дзверы, каб прыйсці на дапамогу, калі мне стане нясцерпна. А потым усё праходзіць, і я пачынаю думаць: а як жа мы можам паехаць? Я ж не ведаю, што там нас падпільноўвае? І вось ужо вырас мой унук Кірыл, якога мы прывезлі сюды малышом. Ён гаворыць з акцэнтам. Што мы там будзем рабіць з маім маленькім немчыкам?..

А тады, майскай ноччу, у наша адчыненае акно ўсё ж такі праслізнуў вялікі кажан. Кажаніска. Так і застаўся ён у маім доме, у маёй краіне. Прайшло ўжо столькі гадоў, а я ўсё ніяк не магу прагнаць яго са свайго жыцця.

Мюнстэр, канец лета

***Кірыл**, унук генерала Захаранкі*

Тут у мяне добрыя сябры. Але сустракацца з імі цяпер я буду рэдка. Мы скончылі першую ступень. І настаўнікі вырашылі, хто і дзе будзе вучыцца далей. Я пайду ў гімназію. Лічу, што вучыўся нядрэнна, калі мяне туды накіроўваюць. Але з сябрамі мне расставацца шкада. У гімназіі шмат каго ўжо не будзе побач. Мама кажа, да гэтага трэба прывыкнуць. Нічога не зробіш. Рана ці позна людзям прыходзіцца расставацца. І дарослым, і дзецям.

Ці ведаю я пра Беларусь? Вядома ж, ведаю. Мама і бабуля мне шмат расказвалі. Я ведаю, што ёсць такі горад Мінск. Мы паехалі з яго, калі я быў яшчэ маленькі. Там у мяне быў дзед — Юрый Захаранка. У мамы захаваўся запіс. Нехта зняў нас на відэакамеру. Вельмі даўно. Дзед смяецца. А я зусім-зусім маленькі, поўзаю ў яго на грудзях. І ён гаворыць мне: "Расці, Кірыл! Будзе каму на маёй магіле крапіву вырваць". Чаму ён такое сказаў, мне не зразумець. Ад яго я не гэта хацеў бы пачуць.

Так, я ведаю, дзе Беларусь. Там жыве яшчэ адна мая бабуля — Улляна. Як правільна сказаць? Прабабуля дакладна. Мы гаворым з ёю па тэлефоне. Хацеў бы ўбачыць яе. Паехаць туды. Мне з ёю лёгка — яна ведае нямецкую мову. Званю, чую яе голас: "Гутэн таг, Кірыл!" Нібыта яна недзе побач, на суседняй вуліцы. Гэта дрэнна, што я не магу яе бачыць.

На той плёнцы, дзе са мною дзед, ён жа зусім яшчэ малады. А яго ўжо няма. Калі б нічога не здарылася, усё магло быць па-іншаму. Аднойчы ён прыехаў бы да нас. Я паказаў бы яму стары Мюнстэр. Мы б з ім пра што-небудзь гаварылі. Не ішлі моўчкі. Па Зальцштрасэ на Домплац. Хай сабе нават проста на Бюльт, да аўтобуса. І, можа, сустрэліся б там хлапчукі з нашага класа. І ўбачылі б, што ўсё праўда, у мяне ёсць дзед. Такі, як на гэтым яго фотаздымку.

У гімназіі ў мяне з'явяцца ўжо новыя сябры. Ці буду я расказваць ім пра тое, хто я і адкуль? Не, наўрад. Навошта? Неяк мы ішлі пасля школы дадому. І хтосьці пачаў расказваць, кім быў яго дзед. Не ведаю, чаму, але я не змог прамаўчаць: "А мой дзед быў міністрам і генералам". Усе засмяяліся. Адзін з гэтых хлопчыкаў сказаў: "А мой дзед быў каралём!"

Не, яны ўсе харошыя хлопцы, мае сябры. Проста шмат аб чым не трэба расказваць. Там другое жыццё. Усё было вельмі даўно.

ЁСЦЬ ПЫТАННЕ!

Тыя ж, там жа

“Народная Воля” паведамляла, што ЦВК паранейшаму будзе ўзначальваць Лідзія Ярмошына, а сакратаром Цэнтральнай выбарчай камісіі па-ранейшаму застаецца Мікалай Лазавік. Гэта сапраўды паказальна — калі людзі, якія не правялі ні адну кампанію так, каб цывілізаваны свет прызнаў яе чэснай, застаюцца на сваіх пасадах. Але дзяржаўныя СМІ сцвярджаюць, што склад ЦВК зменены, у яго ўключаны новыя людзі. Хто яны? Каго прадстаўляюць?

Віктар Прошын, г.Мінск.

Сапраўды, склад Цэнтральнай выбарчай камісіі крыху змяніўся. Але ўсе прызначэнцы па-ранейшаму з’яўляюцца прадстаўнікамі ўлады. Так, у лік членаў Цэнтральнай выбарчай камісіі па рашэнні Савета Рэспублікі ўвайшлі: першы намеснік начальніка галоўнага ўпраўлення юстыцыі Брэсцкага аблвыканкама **Антон ГУШЧЫН,** намеснік начальніка галоўнага ўпраўлення юстыцыі Мінскага аблвыканкама **Алена ДМУХАЙЛА,** намеснік дырэктара па ідэалогіі УП “Мінскінжпраект” **Аляксандр ДУДКО,** загадчыца кафедры гаспадарчага права Гомельскага дзяржаўнага тэхнічнага ўніверсітэта імя. Сухога **Святлана КАЦУБА,** начальнік упраўлення кадраў і ідэалагічнай працы ГУ “Галоўнае гаспадарчае ўпраўленне” Кіраўніцтва справамі прэзідэнта **Святлана ХІНЕВІЧ** і начальнік упраўлення адукацыі Віцебскага аблвыканкама **Іван ШЧУРОК.**

Нагадаем, што, у адпаведнасці з Канстытуцыяй, правам прызначаць яшчэ шэсць членаў Цэнтрвыбаркама, у тым ліку старшыню, надзелены прэзідэнт. Лідзія Ярмошына і Мікалай Лазавік — гэта людзі з ягонай “квоты”.

ПРЕДЛАГАЮ!

На пост президента — женщину!

И в России, и в Беларуси на пост президента надо избирать женщину. Тем более что сейчас это мировая тенденция. России подошла бы Оксана Дмитриева. А нам, белорусам, подошла бы вполне Светлана Калинкина.

Антон ПУЗАН, житель Гомеля.

КАЛЬКУЛЯТОР

По данным Мингорисполкома, новые правила расчета за воду вызвали недовольство у многих граждан. Более 8 тысяч человек обратились с письменными жалобами, в которых высказали свое несогласие с расчетами. В целом в первый месяц действия новых правил экономить на воде у минчан не получилось: в октябре жители столицы потребили воды на 1360 кубометров больше нормы, за которые уже необходимо заплатить по повышенным тарифам. Но могло ли быть по-другому?

*Эту проблему по просьбе “Народной Воли” анализирует юрист **Анатолий НАУМЕНКО.***

Нормы воды: нелогично и незаконно?

Постановление Совета Министров Республики Беларусь от 28.09.2011 г. №1300 продолжило устойчивую тенденцию роста тарифов на коммунальные услуги в нашей стране, внеся ряд существенных изменений в порядок расчетов населения за оказанные коммунальные услуги и действующие тарифы на них.

Так, был кардинально изменен порядок оплаты услуг водоснабжения и канализации. С октября минувшего года на каждого из проживающих (зарегистрированных) установлен предел объема водопотребления (квота) — 140 литров холодной и горячей воды в сутки. В месяц это 4200 литров, или 4,2 куб. метра в сумме по счетчику. Так как по действующему законодательству жилец оплачивает суммарное количество воды (холодной и горячей), а за подогрев определенного счетчиком количества воды он платит отдельно.

Допустим, что в октябре жилец-пенсионер, проживающий один в квартире, израсходовал 2200 литров холодной воды и 3500 литров горячей. Следовательно, всего за месяц он израсходовал 5,7 куб. метра холодной воды и такое же количество воды ушло у него в канализацию после использования. Исходя из вышеуказанной нормы (квоты) **он обязан был заплатить за 4,2 куб. метра воды по “квотируемому” тарифу в размере 585 белорусских рублей за 1 куб. метр** 4,2х585=**2457 рублей**., плюс **за слив ее в канализацию по тарифу 305 белорусских рублей за кубометр, или** 4,2х305=**1281 рубль**. “Лишние” 1,5 куб. метра (5,7-4,2=1,5) оплачиваются по той же схеме, но уже по тарифам, обеспечивающим “полное возмещение экономически обоснованных затрат” на их оказание. То есть по более высоким. И это уже будут совсем другие суммы: 1,5 куб. метра воды по “полному” тарифу в размере 1440,9 рубля за 1 куб. метр (1,5х1440,9=2161 руб.), плюс за слив ее в канализацию по тарифу 1105 рублей за 1 куб. метр (1,5х1105=1658 рублей).

Подведя окончательный итог, получаем, что одинокий жилец-пенсионер обязан заплатить за потребленную воду и ее слив 7560 рублей, из них по “квотируемому” тарифу 3740 рублей и по “полному” тарифу 3820.

Законодатель может возразить, что это незначительные суммы, копейки.

Во-первых, возможно, для кого-то это и “копейки” (как уже прозвучало в СМИ), а для пенсионера, тем более для социального пенсионера, каждая тысяча рублей, что называется, на счету. Чтобы понять цену этой тысячи рублей, предлагаю законодателям посетить Комаровский рынок и пообщаться с людьми в очереди за так называемым “дешевым хлебом”. Они “просто и доходчиво” объяснят, как живут и как экономят.

Во-вторых, динамика роста тарифов на воду только за три месяца (начиная с августа) убеждает, что сегодня речь идет о **3820** рублях, но завтра это может быть уже совсем другая сумма. Так, тариф на воду в августе был **467,5** рубля, в сентябре — **585**, в октябре “полный тариф” уже в три раза выше — **1440,9** рубля. То же происходило и с тарифами на слив воды (канализацию). В августе — **242** рубля, в сентябре — **305** рублей, в октябре “полный тариф” уже в три с лишним раза выше — **1105** рублей.

Таким образом, нет никаких гарантий, что в 2012 году эти тарифы не вырастут многократно и еще больнее не ударят по малоимущим. Ведь реформы ЖКХ находятся только в самом начале, а, как говорят, “аппетит приходит во время еды”.

В-третьих, работники коммунальной сферы, определяя среднесуточную норму в 140 литров воды на человека, должны были, прежде всего, отталкиваться от принципов “социально ориентированной экономики” нашей страны и хотя бы озаботиться определением разумных и жизненно обоснованных норм. Они, кстати, уже ранее были определены государством как “минимальные социальные стандарты”. Нынешняя норма потребления почему-то оказалась ниже, чем это определено минимальными стандартами. И совершенно не понятно, как такое произошло.

Объяснения, что при установлении минимума потребления воды наши чиновники ориентировались на Германию, на средние европейские нормы потребления, не выдерживают никакой критики. Разве у нас зарплаты, как в Германии? Разве мы можем себе позволить все белье носить в прачечную? Разве мы можем, как европейцы, обедать и ужинать в ресторанах, а дома готовить только чай-кофе и завтраки? Что будут есть зимой наши семьи, если хозяйки не законсервируют в летний сезон огурцов-помидоров? А ведь все это в конечно итоге и объясняет те или иные объемы потребления воды. Только когда в зарплатах и пенсиях мы сравняемся с Европой, тогда и по воде можно будет ориентироваться на среднеевропейские нормы. Так что подобные объяснения введенных норм, на мой взгляд, некорректны и неуместны.

Один из моих знакомых пенсионеров, который проходил службу подводником, привел в связи с новыми “водными нормами” такой пример: на атомной подлодке норма потребления воды на человека в сутки составляет 100 литров. Это в условиях необходимости постоянного “опреснения” и режима строжайшей экономии воды! Этот человек задал риторический вопрос, который я хочу довести до законодателей: неужели энергозатраты на производство воды в гражданских условиях выше, чем на атомной подлодке, или же наши граждане чем-то “качественно отличаются” от военных моряков?

В-четвертых, согласно действующим социальным нормам, температура горячей воды должна быть не менее 50 градусов. У кого из крана сразу течет горячая вода? Сколько литров воды надо слить, прежде чем пойдет вода нужной температуры? Кто за это отвечает и кто в этом виноват?

Эти вопросы не решены, отвечать на них никто не хочет. А вот деньги взять готовы.

Именно поэтому у людей, доходы которых невысоки, обязательно встает проблема: смогут ли они лишний раз помыться?

В-пятых, коль скоро государство в лице правительства поставило перед обществом проблему оплаты сверхнормативного потребления коммунальных услуг (и намерено расширять эту практику), то почему оно не ставит вопрос о поэтапной отмене “социальных стандартов”, начиная со сферы обеспечения населения горячей (а не теплой) водой. Прежде чем заглядывать в карман своим гражданам, государство должно было обеспечить им равные условия взаимоотношений с коммунальщиками. А то получается так: мы тебе предоставим коммунальную услугу “по минимуму” (социальному стандарту), а возьмем с тебя “по максимуму” (полному тарифу). Где логика, не говоря уже о морали? Не напоминает ли это брутальный афоризм-пожелание: “Рыбу съесть и кости сдать!!!”

Постановление Совета Министров Республики Беларусь от 28.09.2011 г. №1300 вступает в прямое противоречие с Постановлением Совмина РБ от 30.05.2003 г. №724 (с дополнением от 20.06.2007 г. №811) “О системе государственных социальных стандартов по обслуживанию населения республики”. Этим документом однозначно определено, что: “норма обеспечения водой для граждан, проживающих в жилых домах, оборудованных централизованным водоснабжением и канализацией, не менее 180 литров в сутки на одного человека, в том числе не менее 90 литров в сутки — на горячее водоснабжение”. Таким образом, Совет Министров РБ еще в 2007 году определил минимальный уровень обеспечения граждан водой для их нормального существования в размере не менее 180 литров в сутки. Законодательно эта норма определена как “гарантированный государством минимальный стандарт”, на который никто не вправе посягать. И вдруг без отмены прежней вводится норма в 140 литров, чем существенно ухудшаются условия для удовлетворения основных потребностей граждан в воде.

Согласно действующему законодательству, постановление №1300 с его нормой в 140 литров как более поздний по дате издания нормативный правовой акт имело бы большую юридическую силу, чем постановление №724 с его нормой в 180 литров. Но: норма в 180 литров защищена Законом РБ “О государственных минимальных стандартах” и имеет специальный статус — “гарантированный государством минимальный стандарт”.

Более того, минимальный стандарт на водоснабжение был установлен еще в 2007 году. Абсолютно нелогично со стороны законодателя в 2011 году вести речь о снижении предела водообеспечения ниже нижнего предела, когда мы на весь мир громогласно заявляем об “опережающем развитии” нашей страны.

Таким образом, я как юрист считаю, что норма Постановления №1300 о 140 литрах воды как о пороговом минимуме нелегитимна по своей правовой сути и должна быть отменена.

Анатолий НАУМЕНКО, юрист.

КАЛОНКА АЛЕСЯ НЯЎВЕСЯ

У час безнадзейны будуем басейны

Урад хоча ўсіх дзяцей навучыць плаваць — “не ўвогуле, а з пайменным улікам”, — запэўніў Анатоль Тозік. Для гэтага ў кожным раёне Беларусі хочуць пабудаваць басейны.

Улада ў нас, на зайздрасць свету,
Усё будуе для людзей.
Да прыкладу, няма сакрэту,
Што любіць наш народ хакей.
І цяга гэтая ў народзе
Жыве з сівых часоў, спрадвек.
Зімою коўзаўся на лёдзе,
Не адыходзіў люд ад рэк.
Заместа клюшкі — кол дубовы,
Заместа шайбы — каравяк.
Цяпер жа час інакшы, новы,
Прагрэс у свеце, як-ніяк.
Нашто з каравяком важдацца?
Заможна зажылося нам!
Таму лядовыя палацы
Павырасталі тут і там.
Рашыла ўлада, што й басейны
Народу трэба пазарэз.
І зноў жа аргумент надзейны:
Люд у ваду заўсёды лез.
У копанцы ці ў рэчцы дзесьці
(Наогул — дзе перападзе)
Яму хоць не давай паесці,
А дай паплёхацца ў вадзе.
Хоць край у нас рачны, азёрны
(Такіх, як Нарач, шмат спакус),
Але ў басейне ўжо, узорна
Хай плёхаецца беларус.
Вось гэтак далучыць да спорту
Імкнецца ўлада нас, сябры!
Дык што ж далей?
Напэўна, корты
Пакрыюць плошчы і двары.
А мы, дарослыя і дзеткі,
Зацягнем дружна паясы
І пабяжым купляць ракеткі,
Мячы, красоўкі і трусы.
Надыдзе час такі, вядома,
Калі пакажам пэўны спрыт,
У рэшце рэшт і іпадромы
Аздобяць наш здаровы быт.
І зноў ва ўсіх калгасах коні
Адразу ж з’явяцца тады.
На скачках пляскаць у далоні
Пачнуць стары і малады.
Такія маем перспектывы,
Такі “спартовы” далягляд!
І будзе наш народ шчаслівы,
І будзе ў нас рэкордаў шмат.
Ды ўсё ж сумненняў ёсць нямала,
Спытаць хачу напрыканцы:
Ці пойдзе люд наш згаладалы
На тыя корты і ў “дварцы”?
Так можа стацца ў хуткім часе,
Што будзе кожны беларус
Змагацца ў горадзе, калгасе
За сала шмат і хлеба кус.
Дык хай жа ўлада ставіць мэту
Пабольш наўзводзіць для людзей
Баксёрскіх рынгаў.
Будзе гэта
І больш карысна, і танней.

* * *

Для спорту ўзводзіць пабудовы
Яна, уладная рука,
Бо ёсць, як кажуць, дух спартовы
У нашага кіраўніка.
Але мінецца час пануры,
І будзе новы кіраўнік.
Так хочацца, каб да культуры
У “новага” імпэт узнік...

ВАС ЦІКАВІЦЬ...

У нулях заблытаемся

Мяне цікавіць, калі ж у абароце з’явяцца купюры ў 200 тысяч рублёў? Здавалася, Нацыянальны банк абяцаў, што гэта адбудзецца на пачатку года. Але пакуль усё ціха. Тым часам пайшла пагалоска, што будуць і 500-тысячныя купюры. Ці так гэта?

Аляксей Місюкоў, г.Мінск.

Начальнік Упраўлення інфармацыі Нацбанка Аляксандр Цімашэнка паведаміў, што галоўны банк краіны не адмовіўся ад планаў выпусціць новую 200-тысячную купюру, але і ў планах не было пусціць гэтыя грошы ў абарот 1 студзеня. *“Час выхаду новай купюры — канец першага квартала 2012 года. Арыенціровачна гэта сакавік”,* — заявіў Аляксандр Цімашэнка. У сваю чаргу старшыня Нацыянальнага банка Надзея Ермакова запэўніла журналістаў, што выпуск купюр наміналам у 500 тысяч ці 1 мільён беларускіх рублёў пакуль не плануецца.

ПЕРАПІСКА

Няўжо надышоў канец свету?

“Мы, жыхары вёсак Сасноўка, Гарыдзяняты, Казяняты, Расла звяртаемся да вас, дарагая рэдакцыя, за парадай.

У нас бяда. Усе пасадкі абапал дарогі, ад Смаргоні да Жодзішак, знішчаюць па ўказцы зверху. Так нам сказалі мясцовыя начальнікі. Нагналі тэхнікі, выкарчоўваюць елачкі, бярозкі з каранямі, усё згортваюць у кучы, навезлі шын ад машын і падпальваюць. Усё навокал зацягнула чорным дымам, не прадыхнуць.

Многія жыхары з нашых вёсак некалі самі садзілі гэтыя дрэўцы. А зараз са слязьмі на вачах кажуць: “Мусіць, ужо надышоў канец свету?” Там, дзе ўжо знішчаны пасадкі, узаралі да самага асфальту. Відаць, нас будуць карміць атручанай збажыной, хлебам. У цывілізаваных краінах нават скаціну не пасуць абапал дарогі. Ад пасадкі да асфальту ўсяго нейкіх чатыры метры. Няўжо гэтая палоска зямлі, на якой яшчэ і слупы стаяць, выведзе нас з крызісу?

Мы звярталіся да раённага начальства, яны кажуць, што “ўказ зверху”! У жыхароў вёсак асноўны транспарт — ровар. На ім мы ездзім у касцёл у Жодзішкі, у крамы. Нас абараняли пасадкі ад ветру, а зімой ад снегу. А зараз?!

Куды глядзяць эколагі? Дапамажыце нам”.

(З пісьма ў рэдакцыю газеты "Народная Воля".)

АД РЭДАКЦЫІ

Ну колькі можна пра адно і тое ж гаварыць? Ці ж у Мінску павінна вырашацца пытанне, звязанае з выкарчоўваннем дрэў абапал прасёлачнай дарогі? У той жа Смаргоні ёсць чыноўнікі, адказныя і за экалогію, і за зялёныя насаджэнні, і за прыдарожны парадак... Ну пад’едзьце вы да іх, спытайце, чаму прынята такое рашэнне? Калі дрэвы старыя, спарахнелыя, хворыя — вядома ж, іх трэба ўбіраць. Магчыма, ёсць і нейкая іншая прычына. Калі прыдарожныя пасадкі ў нармальным стане, няма падстаў для іх знішчэння, то ў такім выпадку — біце ва ўсе званы, выкарыстоўвайце ўсе свае правы. А іх у вас, шаноўныя вяскоўцы, шмат. Вы — сіла, можаце “паставіць на месца” любога начальніка, які дзейнічае не па-гаспадарску, наносіць шкоду агульным інтарэсам.

Калі б у “Народнай Волі” была магчымасць зазірнуць у кожную вёску — з задавальненнем зрабілі б гэта. На жаль, рэдакцыя не паспявае займацца нават тымі праблемамі, вырашэнне якіх сапраўды патрабуе журналісцкага ўмяшання. Таму, шаноўныя аўтары ліста са Смаргонскага раёна (ён без канкрэтных подпісаў — як быццам ад усіх жыхароў вёсак Сасноўка, Гарыдзяняты, Казяняты, Расла), у вас дастаткова сіл для вырашэння пытання на месцы. Дзейнічайце актыўна, у адпаведнасці з правамі, якімі надзялілі вас Канстытуцыя і законы.

Ну і наконт “канца свету” — вы, як нам здалося, пажартавалі.

АДКРЫТЫМ ТЭКСТАМ

Не чакаць, а дзейнічаць!

“Год пасля Плошчы: палітычныя ацэнкі ўдзельнікаў” — так гучала тэма “круглага стала”, які правялі 19 снежня 2011 года некалькі партый. Размова ішла ў асноўным вакол двух пытанняў:

1.Якія мэты ваша структура ставіла, прымаючы ўдзел у прэзідэнцкіх выбарах і заклікаючы людзей на Плошчу ў 2010 годзе? Ці дасягнулі вы гэтай мэты?

2.Якія мэты ваша структура ставіць перад будучай палітычнай кампаніяй (парламенцкімі выбарамі)? Якім шляхам вы разлічваеце дасягнуць сваёй мэты?

Выслухаўшы С.Калякіна, А.Мілінкевіча, А.Лябедзьку, В.Івашкевіча, А.Янукевіча, прадстаўніка ад “Гавары праўду!” і іншых, я не пачуў аніводнага слова пра тое, што плануецца рабіць дзеля пашырэння колаў дасведчанага, добра інфармаванага электарату.

Так, я згодзен са сцвярджэннямі, што шматлюдная плошча можа прывесці да кардынальных змен нашага ладу жыцця, але хто з вас, спадары партыйцы, вымавіў хоць слоўца пра канкрэтную працу, скіраваную менавіта на павелічэнне шматлюднасці Плошчы?

Ведаючы пра інфармацыйны голад у краіне, чаму вы нічога не робіце дзеля таго, каб як мага больш людзей глядзелі “Белсат”, чыталі тую ж “Народную Волю”? Яна, газета, вас іншы раз крытыкуе? Дык правільна робіць, і не трэба крыўдзіцца.

А скажыце, калі ласка, як актыўна тыражуеце вы фільмы, тэксты звышактуальных артыкулаў, якія расплюшчваюць людзям вочы? На мой погляд, вяла, вельмі вяла вядзецца гэта работа.

Чакаеце, што людзі самі прыбягуць на Плошчу? Калі гэта здарыцца, то яны не захочуць, каб побач з імі стаялі вы.

Алег ГАЕЎСКІ, інжынер-электронік.

Мінск.

ЭХО

Не лучше ли угомониться?

Статью “С закрытыми глазами” под рубрикой “Нельзя забыть” Нины Корнеевой в “Народной Воле” (№№179—180 от 22.11.11 г.) я полностью поддерживаю. Видимо, тот, кто предложил сбор средств на памятник Сталину, если не сам бывший сотрудник МГБ, НКВД, КГБ, то идейный последователь сталинщины.

Такие до сих пор не представляют, как можно было выживать зимой в болотном лесу в шалаше из еловых лапок. На это некоторые скажут, что и Ленин жил в шалаше и составлял программу всемирного социализма. Так пусть же инициатор сбора средств испытает на своей шкуре такие прелести!

Я помню начало войны и ее конец, хоть и был тогда мальчишкой. Некоторое время мы жили в почти сожженной немцами деревне. Днем — немцы, ночью — партизаны... Помню, как, отступая, немцы угоняли с собой и население. В километре от нашей деревни немцы остановились. Это была маленькая деревня Виляга, где в сараях разместили угоняемое население, а перед операцией “Багратион” всех вывезли в соседний район.

Вернувшись после освобождения от оккупантов, мы увидели: не уцелело ни одно строение, зато лебеда выросла чуть ли не в пояс. Вырыли землянки, ели блины из мерзлой бульбы, пекли хлеб из зерен вереска, варили крапиву. Пухли с голоду, буквально все переболели малярией.

Не успели хоть чуток обжиться, как власти начали обкладывать селян налогами. Налоги были как денежные, так и натуральные. Платить надо было за землю, садовые деревья и кустарники, а также сдавать бесплатно государству мясо, молоко, яйца, мед, если имелись пчелы.

Если кто налог не мог уплатить вовремя, то приходила важная комиссия с налоговиками и забирала все, что еще сохранилось в хате более ценное. Например, швейную машинку. Основной экипировкой на ногах тогда у всех были лапти из липового лыка и автомобильной резины, а душу грела телогрейка.

Так что остается сказать: “Спасибо товарищу Сталину за наше “счастливое детство”! И то, что я написал, это всего лишь мизер из пережитого.

Мое предложение такое: собрать по рублю инициаторам ценной инициативы и его сподвижникам по возведению монумента Иосифу Виссарионовичу — и пусть они угомонятся и не смешат народ.

С уважением —

Владимир Федорович КУЛАЖИН, житель Гродно.

ГАНЬБА!

У якіх сем’ях яны раслі, у якіх школах вучыліся?

Паважаныя дзяўчаты-феміністкі з Украіны, якія выступілі 19 снежня 2011 года на прыступках КДБ з нязвыклай для Беларусі акцыяй, заслугоўваюць нашай удзячнасці. За іх мужнасць, за неабыякавасць да бяспраўя, якое пануе ў нашай краіне ў адносінах да тых, хто не згодны з гвалтоўнымі дзеяннямі да сябе беларускіх улад.

А вось гвалт, які ўчынілі нейкія безгаловыя прыслужнікі ў адносінах да дзяўчат, ускалыхнуў увесь цывілізаваны свет. Цікава было б ведаць па імёнах тых “інтэлектуалаў”, хто распрацаваў такі дзікунскі план пераследу вясёлых украінак. Тыя цвёрдалобыя малойчыкі, што так “крута” здзекаваліся з дзяўчат, аблівалі іх зялёнкай, абразалі нажом ім валасы, брыдкасловілі, прыніжалі іх годнасць, — хто яны? У якіх сем’ях яны раслі, у якіх школах вучыліся? Ці раскажуць яны сваім дзецям пра свае “гераічныя” ўчынкі?

Сорамна за тых людзей, на вачах у якіх “маскі” хапалі гэтых мужных, але бездапаможных дзяўчат. Чаму ўкраінак ніхто не суправаджаў на вакзале? Яны ж прыехалі ратаваць нас, запалоханых і абыякавых...

Ад імя ўсіх свядомых беларусаў я выказваю Вам падзяку, шаноўныя Іна Шаўчэнка, Аляксандра Нямчынава і Аксана Шачко!

Мы ганарымся Вашым учынкам!

Вы дапамаглі нам, хоць і, прабачце, дарагой цаной.

Мы просім у Вас прабачэння за тупую расправу, за здзек з Вас.

Ганьба хапунам!

Кацярына Аляксандраўна ЛЯВОНЕНКА.

Мінск.

Народная Воля
http://www.nv-online.info
3 СТУДЗЕНЯ 2012 г.

КОРОТКО

Новогодняя ночь отмечена не только фейерверками

В Лондоне сотни тысяч людей пришли к берегам Темзы, чтобы полюбоваться грандиозным зрелищем, которое длилось 10 минут.

Около миллиона человек вышли встретить Новый год на улицы Берлина. Праздничный салют прогремел здесь над Бранденбургскими воротами. В Москве в новогоднюю ночь прошли праздничные гуляния.

Новогодняя ночь отмечена не только фейерверками. 30-летний житель Рима скончался, когда в его квартире взорвался заготовленный заранее склад фейерверков, петард и другой новогодней амуниции. Предварительная причина инцидента — некачественная пиротехника китайского производства. Итальянцы отмечают Новый год, устраивая традиционные фейерверки. Среди раненых 76 детей, в основном с ожогами лица и рук. В Неаполе 39-летний мужчина стал жертвой шальной пули: празднуя Новый год, жители севера Италии любят стрелять в воздух. В остальном праздник состоялся: 300 тысяч человек собрались ночью на площади перед римским Колизеем.

В новогоднюю ночь в Нью-Йорке арестовали 68 участников движения “Оккупируй Уолл-стрит”. В Париже неизвестные забрались в особняк французского актера Жана-Поля Бельмондо в ночь с 31 декабря на 1 января и унесли драгоценности, принадлежавшие артисту и его бывшей жене Нати Тардивель, сообщает агентство Франс Пресс. В первый день нового года греческий премьер отобедал с бездомными. Португальские железнодорожники встретили Новый год забастовкой. Сотни поездов отменены. Выполняется менее седьмой части привычного расписания движения. Профсоюз железнодорожников начал акцию протеста из-за недовольства новым кодексом о дисциплинарных взысканиях. Они касаются прежде всего машинистов поездов, участвовавших в предыдущих стачках.

В Латвии в новогоднюю ночь в результате ДТП погибли семь человек, сообщает “Интерфакс” со ссылкой на представителя полиции.

Авария произошла на участке трассы Извалта—Шкелтава в Краславском районе Латгальского края около местечка Лиелие Трули, уточняет DELFI. Автомобиль Mazda 626, в котором были семь молодых людей в возрасте от 16 до 19 лет — четверо юношей и три девушки, около 3.30 ночи съехал с дороги и упал в реку Рудна. Все находившиеся в машине люди утонули. Один из молодых людей находился в момент аварии в багажнике.

В Сирии силами безопасности в воскресенье убиты еще 8 демонстрантов

Они убиты, несмотря на присутствие в стране наблюдателей Лиги арабских государств (ЛАГ). Арабский парламент — совещательный орган ЛАГ — рекомендовал отозвать наблюдателей из Сирии, поскольку кровопролитие там все равно продолжается. Это приводит к росту возмущения в народе и сводит на нет работу миссии, которая должна контролировать, как сирийские власти выполняют условия мирного урегулирования внутреннего конфликта.

На прошлой неделе в разных городах страны на улицы выходили десятки тысяч людей, чтобы продемонстрировать международным наблюдателям свое недовольство режимом президента Башара Асада. По данным ООН, с марта в Сирии погибли свыше пяти тысяч человек.

Кто станет соперником Обамы?

Кто от партии республиканцев станет соперником демократа Барака Обамы в президентской гонке? Сегодня в штате Айова пройдут первые в ходе этой избирательной кампании так называемые кокусы — предварительное внутрипартийное голосование, призванное выявить наиболее популярного политика. Пока что больше всего шансов на успех у бывшего губернатора.

Массачусетса Митта Ромни и конгрессмена Рона Пола — их рейтинги практически идентичны.

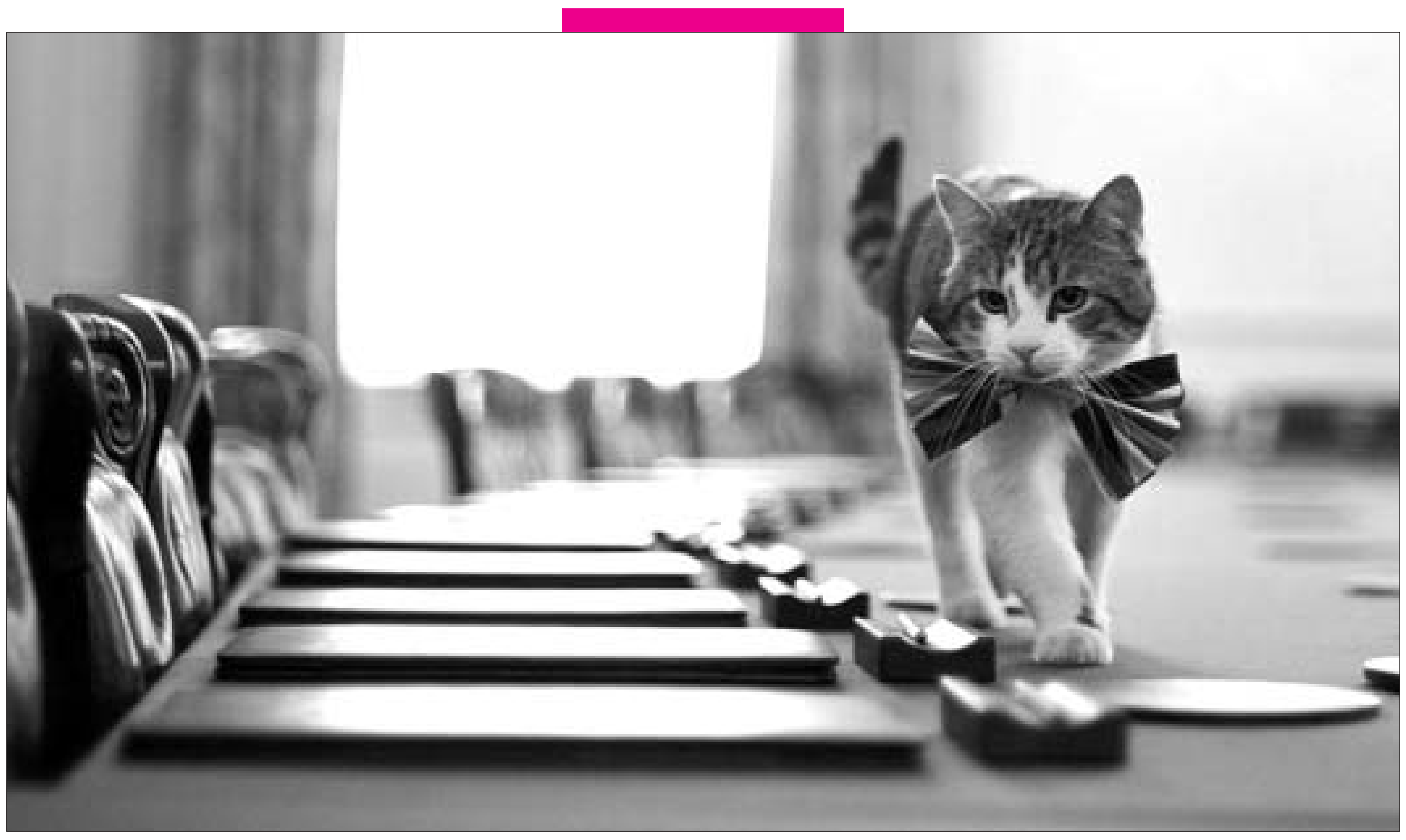
Президентские выборы в США пройдут в ноябре этого года. Представитель каждой партии на выборах определяется в конце лета по результатам национальной партийной конвенции.

Иран испытал баллистическую ракету

Иранские военные в понедельник успешно провели испытание ракеты дальнего радиуса действия класса "земля--земля". Ранее была успешно запущена ракета класса "земля--море" под названием Qader.

Возобновился судебный процесс над Хосни Мубараком

Его обвиняют в коррупции и причастности к убийствам участников антиправительственных акций прошлой весной. 83-летний бывший египетский лидер присутствует на суде в инвалидной коляске. Суд возобновил слушания по делу Мубарака после трехмесячного перерыва. Как ожидается, вердикт должен быть вынесен до апреля.

На службе у премьера

В апреле в резиденции британского премьер-министра поселился кот Ларри, который сразу стал звездой и любимцем прессы. Задача Ларри — ловить мышей, которые, как выяснилось, в изобилии водятся даже в доме Дэвида Кэмерона. В ноябре одна из мышей пробежала по полу гостиной прямо во время официального обеда, и премьеру пришлось запустить в нее серебряной вилкой.

Проблемы не у евро и не у еврозоны, а у отдельных входящих в нее стран

1 января 2002 года евро стал официально использоваться для наличных расчетов в 12 странах ЕС. Эксперты считают, что история единой европейской валюты — это история успеха, хотя и не для всех входящих в еврозону стран.

Десять лет назад, в середине декабря 2001 года, у жителей 12 государств Евросоюза впервые появилась возможность подержать в руках наличные евро. Правда, только монеты. Всего через несколько дней, 1 января 2002 года, евро официально начали использовать в наличных расчетах сразу в дюжине стран ЕС. Тогда же вошло в обиход и понятие “еврозона”.

Европейский центральный банк (ЕЦБ) со штаб-квартирой во Франкфурте-на-Майне был создан еще в 1998 году, за три с половиной года до введения евро в наличное обращение.

Первейшей задачей главного европейского финансового института стало поддержание ценовой стабильности в еврозоне. Если судить по уровню инфляции за последние десять лет, а также по курсу евро к другим ведущим мировым валютам, то история новой денежной единицы — это история успеха.

Европейскому центробанку удалось сохранить стабильность евро. Сейчас евро стоит около 1,3 доллара США.

А как же проблемы? Они сейчас возникли не у евро и не у еврозоны, а у отдельных входящих в нее стран. Иными словами, хотя отдельные страны еврозоны и испытывают серьезные бюджетные проблемы, евро как платежное средство себя оправдал. Евро стал второй по значимости — после американского доллара — резервной валютой в мире.

“Страны Южной Европы, особенно Греция и Португалия, сами несут ответственность за те финансовые проблемы, с которыми им теперь приходится бороться”, — к такому выводу пришли эксперты Института немецкой экономики. По их мнению, переход на евро открыл перед этими странами новые перспективы. Уже после того, как в 1995 году началась работа над созданием валютного союза, доходность гособлигаций стран юга Европы стала снижаться. Брать деньги в долг для них стало выгоднее.

Однако южноевропейские страны не использовали открывшиеся перед ними возможности. Вместо того чтобы инвестировать в отрасли, способные обеспечить экономический рост, они стали увеличивать бюджетные расходы на социальную сферу. За последние 15 лет в Греции эти расходы выросли с 19 до 25 процентов от общего объема. Примерно на столько же выросли расходы на социальные нужды в Португалии.

Государства, предприятия и рядовые граждане, которых привлекали низкие процентные ставки, явно переоценили собственные возможности. Финансируемый только благодаря кредитам экономический бум, который привел к более быстрому, чем в других странах еврозоны, повышению цен и зарплат, вызвал рост импорта и сокращение экспорта. В итоге оказалось, что речь идет о мыльном пузыре, лопнувшем, как только рынок капитала отказался восполнять дефицит без серьезной наценки за риск.

Именно по этой причине страны, так гордившиеся своим экономическим ростом, сейчас переживают структурный кризис, говорится на сайте “Немецкой волны”.

Подготовил к печати Сергей ИВАНОВ.

ЕЎРОПА

Праблемы перайшлі ў новы год

1 студзеня 2012 года старшынства ў Еўрасаюзе на паўгода перайшло ад Польшчы да Даніі. У Беларусі, дзе няма пасольства Даніі, функцыі старшыні будзе выконваць прадстаўніцтва ЕС.

Пасля прэзідэнцкіх выбараў 2010 года ўзаемаадносіны Мінска і Бруселя значна пагоршыліся. Ацэньваючы супрацоўніцтва з ЕС, Аляксандр Лукашэнка на прэс-канферэнцыі 23 снежня заявіў: *“У дрэнным кірунку развіваюцца нашы адносіны з Еўрасаюзам”.* Паводле яго слоў, Польшча, як старшыня ЕС, *“прыклала самую моцную руку, каб сапсаваць гэтыя адносіны”.*

Прадстаўнікі ЕС у сваю чаргу ускладаюць адказнасць за пагаршэнне адносін на беларускае кіраўніцтва.

Як заявіў на прэс-канферэнцыі 22 снежня пасол Польшчы ў Беларусі Лешак Шарэпка, падчас свайго старшынства ў Еўрасаюзе Польшча рабіла ўсё магчымае, каб беларускае пытанне знаходзілася ў цэнтры ўвагі ЕС, а таксама імкнулася актыўна падтрымліваць дыялог з грамадзянскай супольнасцю Беларусі.

Пасол адзначыў, што за час польскага старшынства ў ЕС поспехаў у палітычным супрацоўніцтве з Беларуссю дасягнута не было. *“Становішча не надта памянялася з таго моманту, як мы пачалі старшынства 1 ліпеня 2011 года,* — сказаў Шарэпка. — *Быў перыяд, калі падалося, што на беларускія ўлады паўплывалі нашы аргументы, і яны пачалі выпускаць палітзняволеных, але цяпер працэс спыніўся”.*

У Бруселі заяўляюць: умовы аднаўлення дыялогу з уладамі Беларусі не змяніліся — першым захадам з боку афіцыйнага Мінска павінна стаць безумоўнае вызваленне і рэабілітацыя ўсіх палітзняволеных і людзей, якія трапілі пад судовыя працэсы па крымінальнай справе аб масавых беспарадках 19 снежня 2010 года.

СУСЕДЗІ

Польшча легалізуе імігрантаў

З 1 студзеня ў Польшчы набыў сілу закон аб амністыі. Яго мэта — легалізаваць каля 500 тысяч замежнікаў, якія незаконна жывуць у краіне.

Дагэтуль для легалізацыі знаходжання ў Польшчы мігранты павінны былі пацвердзіць факт знаходжання там на працягу больш як дзесяці гадоў. Апрача таго, неабходна было падаць даведку з пацвярджэннем права на працаўладкаванне, а таксама дагавор аб арэндзе жытла.

Новы закон спрашчае працэдуру легалізацыі. Законны статус змогуць асобы, што прыбылі ў краіну да 20 снежня 2007 года, і асобы, якім адмовілі ў статусе ўцекача да 1 студзеня 2010 года. Згодна з законам, замежнік, які прыбыў у Польшчу, мае на працягу шасці месяцаў падаць заяву на часовае або бестэрміновае пражыванне ў краіне. Усім мігрантам, якія выканаюць патрабаванні новага закона, дадуць дазвол на пражыванне і працу ў Польшчы на працягу двух гадоў з правам далейшага яго падаўжэння.

Дарэчы, згодна са статыстыкай, больш за дзве трэці нелегалаў жывуць у Варшаве і Мазавецкім ваяводстве.

ЧУЛІ?

Шлях да веры

У Берліне 1 студзеня завяршылася 34-я Еўрапейская сустрэча маладых, якую арганізоўвае Экуменічная супольнасць Тэзэ.

Сустрэчы маладых ладзяцца з 1978 года, традыцыйна напрыканцы Новага года і ў розных гарадах Еўропы. Першая прайшла ў Парыжы. Чатыры разы яны адбываліся ў Польшчы, апошнім разам — у 2009 годзе ў Познані. Сёлета ў Берлін прыехала каля 30 тысяч маладых католікаў і пратэстантаў.

Віншаванні ўдзельнікам сустрэчы даслаў Папа Рымскі Бенедзікт XVI, які заклікаў іх “знайсці шляхі для паглыблення крыніц даверу”.

Маладыя людзі Еўропы акрамя супольнай малітвы наведалі Бундэстаг, дзе абмеркавалі з дэпутатамі парламента тэму грамадзянскай адказнасці ў палітыцы. Акрамя таго, яны сустрэліся з прадстаўнікамі другіх рэлігій, наведалі мячэць. Быў таксама абмен думкамі па шырокім коле праблем, вясёлая сустрэча Новага года.

Экуменічная супольнасць Тэзэ ўзнікла ў 1940 годзе. Цяпер яна з’яўляецца найбольш папулярным цэнтрам хрысціянскага жыцця ў свеце. Яе заснавальнікам быў пратэстанцкі духоўны брат Ражэ Шуц. Пяць гадоў таму ён загінуў падчас набажэнства ў Тэзэ. Яго наследнікам стаў брат Алёйз.

Брат Ражэ, які паходзіў з пратэстанцкага асяроддзя, усё сваё жыццё прысвяціў экуменічнай дзейнасці. У 1999 годзе ён пабываў у Варшаве. Тады ён пераконваў, што на жыццё чалавека вялікі ўплыў мае тое, ці здольныя мы кахаць і прабачаць.

— Гэта невялікія падарункі ды здольнасці вырашаюць пра найважнейшыя змены ў нашым жыцці, але перш за ўсё — ахвяраванне сабой, каб зразумець іншых людзей, прабачаць і кахаць, — казаў у 1999 годзе ў Варшаве заснавальнік супольнасці Тэзэ.

Яго наследнік брат Алёйз запэўніў, што Супольнасць Тэзэ будзе накіроўвацца ў вызначаным заснавальнікам напрамку, дапамагаць маладым людзям зразумець Касцёл і верыць у Бога.

Сёлетняя сустрэча маладых прайшла пад лозунгам „Шляхі да веры”.

Яўген ТАЎГЕНЬ.

ПРОГНОЗЫ

Что ждет мир в 2012 году?

Экономисты не предсказывают ничего хорошего. Они словно соревнуются в том, кто же даст самый жуткий прогноз на будущий год. Эксперты, разрабатывая варианты развития глобальной экономики, уже не говорят об “оптимистичных” и “пессимистичных” сценариях. Экономисты, чьи мнения собрала газета “РБК daily”, пророчат очередную Великую депрессию, очередное потерянное десятилетие, очередной биржевой крах, но с небольшим нюансом — если в 1930-х годах кризис начался в США, то сейчас он придет к нам из Европы.

2011 год запомнится бессилием лидеров еврозоны в борьбе против долгового кризиса, акцией “Захвати Уолл-Стрит”, паникой на фондовых рынках, понижением рейтингов самых стабильных стран и банков планеты, замедлением роста ВВП Китая, повышением планки госдолга США, девальвацией белорусского рубля и падением сводного фондового индекса планеты MSCI ACWI на 8,14%.

Кроме этого, на экономику мира сильнейшее негативное влияние оказали природные катаклизмы: землетрясение в Японии, торнадо в США, наводнение в Таиланде и другие бедствия, которые, по подсчетам страховой компании Swiss, стоили мировой экономике 350 млрд долларов.

Позиции России также ослабли. В прошлом году российские индексы ММВБ и РТС потеряли по 20%, несмотря на то что цены на нефть выросли на 42%. По мнению экспертов, пока они видят лишь верхушку айсберга.

Стагнация и слабая рецессия в мировой экономике обернутся для населения ростом безработицы, падением уровня доходов, снижением покупательской способности, банкротством банков и истощением сбережений.

Как отмечают эксперты, сегодня мы имеем дело все с тем же системным кризисом, который начался три года назад. И поскольку ни Европа, ни США не решаются на принципиально новые меры, миру придется привыкать жить в состоянии перманентного кризиса, а возможно, и второй Великой депрессии.

Ниже приводим мнения двух авторитетных экспертов.

Дуглас Мак-Уильямс: «Лидерство уходит с Запада на Восток»

Российская Федерация сможет подняться до четвертой позиции в списке крупнейших мировых экономик к 2020 году, заявил глава лондонского CEBR — Центра экономических и деловых исследований Дуглас Мак-Уильямс в интервью Би-Би-Си, комментируя обновленный рейтинг крупнейших экономик мира.

Тройка лидеров к этому времени останется неизменной: США, Китай и Япония продолжат играть важнейшую роль в мировой экономике. А вот Германия и Франция опустятся до седьмой и девятой позиций с текущих четвертой и пятой соответственно, а их место займут Россия и Индия.

Большое внимание аналитики CEBR уделили самой быстрорастущей латиноамериканской экономике — Бразилии. К 2020 году страна сохранит шестую позицию в рейтинге, считает Мак-Уильямс. Она продолжит обгонять Великобританию и окажется выше крупнейшей сегодня европейской экономики — немецкой.

“Мы уже сейчас наблюдаем процесс, при котором экономическое лидерство уходит с Запада на Восток. Государства, которые производят сырье, в частности, энергоресурсы, чувствуют себя очень хорошо и постепенно поднимаются в рейтинге”, — сказал Мак-Уильямс.

Кристин ЛАГАРД: «Мировая экономика в опасности»

“Мировая экономика в опасности”, — заявила директор-распорядитель МВФ Кристин Лагард в интервью Le Journal du Dimanche. Она выразила обеспокоенность тем, что еврозона ведет остальные страны к экономическим и финансовым трудностям, отметив также опасность социальных волнений.

По словам Лагард, “старый континент” погружается в рецессию, тормозя мировую торговлю и производство. В то же время усиливается финансовый кризис, перерастая в кризис доверия госдолгу и веры в надежность финансовой системы. Лагард упомянула также о том, что в Китае, Бразилии и России прогнозы показателей экономического роста пересмотрены в сторону снижения, а сами эти страны, бывшие локомотивами развития, подвержены факторам нестабильности. В конце января МВФ представит свои экономические прогнозы, в которых, как отметила Лагард, показатели экономического роста тоже будут пересмотрены в сторону снижения.

Глава МВФ скептически оценила усилия европейских лидеров по преодолению кризиса, пока не принесшие результатов, продолжает издание. *“В Европе достигнут значительный прогресс, но он идет постепенно и не встречает понимания. Необходимо ускорить реализацию этих мер”,* — подчеркнула Лагард. Этому мешают политические разногласия между Францией, Германией и Великобританией. *“Было бы неплохо, если бы европейцы говорили в один голос и выработали простой и детальный график. Инвесторы ждут этого. Разговоры о великих принципах их не впечатляют”,* — приводит слова главы МВФ издание.

“Период, в котором мы живем, чем-то напоминает 1930-е годы. Тогда государства замкнулись в себе и мультилатерализм сдал позиции. Сегодня мы видим, как некоторые государства снова воздвигают тарифные и прочие барьеры, подчас создавая препятствия для движения капиталов”, — отметила Лагард. Рост “национальных эгоизмов”, по ее мнению, является главным препятствием для стратегии создания международной коалиции по борьбе с кризисом. *“Национальные парламенты отказываются привлекать государственные средства или давать госгарантии для поддержки других стран. Все говорят о протекционизме, и концепция “каждый за себя” набирает силу”,* — цитирует издание.

Лидеры Евросоюза предупреждают, что в этом году Европу ожидают новые трудности

По словам канцлера Германии Ангелы Меркель, “Европа переживает тяжелейшие испытания”, но кризис сделал ее сплоченнее. Президент Франции Николя Саркози отметил, что кризис еще не закончился, а президент Италии заявил о необходимости новых жертв.

Новогодние послания лидеров ЕС совпали с предсказаниями ведущих экономистов, которые ожидают нового спада в первой половине 2012 года.

В последнее время стоимость выплат по государственным задолженностям в крупнейших экономиках Еврозоны резко возросла, вызвав опасения, что такие страны, как Италия и Испания, просто не смогут расплатиться со своими долгами. Все это происходит на фоне дальнейшего замедления экономического роста, заставляя европейские правительства резко сокращать расходы.

ПРОПАЖА ГОДА

Из казны Анголы пропала четверть годового бюджета

Международная правозащитная организация Human Rights Watch призвала власти Анголы расследовать исчезновение из казны 32 миллиардов долларов, что равноценно 25% годового бюджета этой африканской республики, передает ВВС.

Пропажу денег обнаружили эксперты Международного валютного фонда. Они написали об этом в отчете, однако специальных заявлений для прессы не делали. Human Rights Watch утверждает, что большая часть пропавших миллиардов осела на зарубежных счетах.

Крылатые выражения года

Британская газета The Financial Times представила на суд читателей подборку крылатых выражений уходящего года. Вот некоторые из них.

“Арабская весна”. Газета называет это понятие замечательным феноменом. Напомним, революционные события вспыхнули в целом ряде арабских стран и привели к падению властвовавших режимов в Тунисе, Египте, Ливии и Йемене.

Стесненная середина. Своей популяризацией это определение людей со средним доходом, оказавшихся под финансовым давлением, обязано лидеру британских лейбористов Эду Милибэнду.

“Захвати”. Студенческие мятежи 1960-х и 1970-х ныне переродились в международное движение “Захвати” против социальной несправедливости.

Протестная акция “Захвати Уолл-Стрит” началась в Нью-Йорке 17 сентября и распространилась затем на ряд крупных городов США, включая Лос-Анджелес, Майами и Вашингтон, а также страны Европы. Протестующие выступают против безработицы, политики властей и финансовых институтов, называя их “финансовыми террористами”, также они требуют повышения налогов для богатых людей. Активисты считают, что действуют от имени большинства населения США (отсюда одно из названий движения — “99%”).

“Бунга-бунга”. Так назывались вечеринки Сильвио Берлускони, бывшего премьер-министра Италии. Политик стал фигурантом уголовного дела по факту развратных вечеринок на его вилле, в которых, в частности, принимала участие несовершеннолетняя на тот момент танцовщица из Марокко Керима Кейек, больше известная как Руби.

Народная Воля
http://www.nv-online.info
3 СТУДЗЕНЯ 2012 г.

МИНСКАЯ БЫЛЬ

Олег ФОМЧЕНКО

Возвращенец с того света

В местах наших, Сторожевско-Комаровских, Переспенских объявился он нежданно-негаданно. Будто с небес, а вернее — с того света. А было известно, что в 43-м он был расстрелян гитлеровцами как подпольщик-партизан. В память о нем наши соседские бабули ставили свечи в церкви Святой Марии-Магдалены неподалеку от Сторожевского кладбища.

Передвигался он, непривычно подергиваясь и опираясь на суковатую палку.

— Ты ли это, Леха-Алеха? — спрашивали удивленно редкие встречные. (Еще сызмальства, помнили многие, звали этого шустрого парнишку.) — Тебя же фрицы расстреляли?

— Я... я — Алеха... Собственной персоной. Расстрелять-то расстреляли, — глухо, с придыхом отвечал он. — На том свете побывал, да уцелел, хоть и стал вот таким...

Вид у него был и впрямь жалкий: седые волосы на голове и по щекам, вздрагивающая согнутая фигура, одежонка — тряпье...

Беда за бедой

Где-то в тридцать восьмом, опричник Сталина Ежов высказался в том духе, что "Белоруссия засорена врагами народа, которых надо вырывать с корнем, выжигать каленым железом без всяких церемоний". Под "каленое железо" попал и отец Лехи-Алехи. Всю жизнь тот учился и трудился, недоедал, а то и голодал, потом оказался на ответственном посту в сельском хозяйстве. Редкий был начальник: вместо выделенной ему "эмки" предпочитал передвигаться пешком или на общественном транспорте. И вдруг стал "врагом народа". Все его награды и заслуги, в том числе за участие в гражданской войне и становлении в Белоруссии Советской власти, смели в мусорницу, а самого расстреляли.

Друзья и знакомые этой честной и порядочной семьи, которая могла служить примером для других, соседи сокрушенно вздыхали:

— Надо же — разве такой может быть народным врагом?

— Человек был. Нос не задирал. Коли надо, дров поможет соседям наколоть...

— Ничего плохого не делал и не говорил... Наоборот — революционер, партийная косточка, за советское государство горой стоял...

— Да вот беда: любил правду в глаза резать. Сказывали, не гнулся перед высокими начальниками, за должностями не гнался...

— Взяли, эх! Жена вон на сносях, ребеночка ждали в поддержку Алехе...

Но постепенно все заглохло. Особенно, когда и мать Алехи тоже арестовали. Надоела эта "врагиня народа" своими хождениями по инстанциям в надежде спасти мужа. А новорожденную дочурку потеряла.

Остался паренек один-одинешенек, в сиротском, словно потустороннем мире, хотя и жил, делая автоматически все, что требовали повседневные дела.

Вдруг — война! И Леха-Алеха, потрясенный, вдруг очнулся, вышел из непонятного своего состояния. Началось то, что было пострашнее его самых тревожных снов. Повсюду — смерть и кровь, адские бомбежки, пожары, разруха...

"Где же сейчас мама? Где отец? Что с ними? — точила и точила боль. — С ними что?!"

До войны их семья жила в старой кирпичной двухэтажке через дорогу от пивзавода. Помнится ему, мама частенько вздыхала, выговаривая отцу: "Сколько можно в этой тесновище, неустроенности... Уже начальники пониже тебя вон какие квартиры заимели в новых, построенных для них домищах! А ты?.. Все скромничаешь..." Отец в ответ только покачивал головой и усмехался.

А когда исчез, Алеха изо дня в день бегал на "Володарку", пропадал там многие и многие часы, хотя какой-то служака тюрьмы, резанул по сердцу:

— Слухай, батьки твоего давно уже нема, а маманю за черту города сослали. Так что не отирайся тут, а то и тебя захапаем.

Но Алеха торчал у тюрьмы, пока не началась война. В Минск не ворвались немцы.

После незатухающих бомбежек города по существу не стало. Люди ютились в погребах, подвалах, в остывших развалинах, палисадниках и уцелевших сараях, на огородах. Тут неподалеку от Оперного театра Алеха и встретил своего школьного однопартника Миколу-Николашку.

— Ого, кого вижу! — воскликнул дружок. — Сколько лет!..

— Да вот одно, только кровавое, лето, — вздохнул Алеха. — Тронулся было уходить по Могилевскому шоссе, да десантники едва не расстреляли. Пришлось вернуться.

— И у меня так. Вдобавок жрать нечего, пришлось в магазинах экспроприировать кое-что. Могу с тобой поделиться.

— Как думаешь дальше?

— Вот-вот, весьма нужный вопрос. — Николай вгляделся в лицо приятеля, будто видел его впервые, и твердо подытожил: — Будем бороться с захватчиками. И ты должен. Будешь с нами — докажешь, что твои отец и мать безвинны. Я в них верю, уважаю!..

Договорились вскоре встретиться.

Родители воспитывали Алеху, чтобы любил Родину и свой город, людей. Ему здесь все было родным. А оно все — в огне и беде.

Лихолетье

Жители, не успевшие покинуть город, стали совершенно иными. Тревога и настороженность, ожидание самого худшего не покидали ни на минуту. Но не все покорились. Зарождалось сопротивление, многие ушли в подполье. Алеха начал в людных местах расклеивать листовки, распространять сводки Совинформбюро, ходить по улицам и переулкам, буквально каждую мелочь беря на заметку.

Микола-Николаша при встрече говорил Алехе:

— Молодчина, так вот и держать, будешь членом нашей боевой группы.

Группа эта одной из первых влилась в организацию минского комсомольско-молодежного подполья, среди зачинателей которого был Николай Кедышко. Родилась организация, которую назвали ласковым именем "Андрюша". (Известно, что Кедышко посмертно стал Героем Советского Союза, его именем названа одна из улиц столицы.)

Несколько диверсий они организовали на хлебозаводе "Автомат", железнодорожном узле, городской электростанции... Приводили в негодность технику, железнодорожные составы, закладывая мины. Охотились на гитлеровцев, предателей-полицаев, устраивая на улицах засады. Установили связь с партизанами, передавали им оружие, медикаменты, разведданные. Помогали горожанам и военным бежать из фашистских тюрем и концлагерей.

Алеха до малейших подробностей изучил дороги, ведущие из Минска и в город, научился обходить посты немцев и преданных им холуев. Все эти перечисления звучат сегодня сухо, но сколько стоит за ними!

На явочной подпольной квартире на Комаровке хлопца схватили. Гитлеровцы начинали карательную операцию против подпольщиков, мирных жителей и партизан под кодовым названием "Волшебная флейта". Были задействованы полиция и СД, части СС и танковые, лютые вояки Дирлевангера.

Во время перестрелки Алеха получил несколько пуль в грудь и плечо. Пребывал в каком-то черном тумане, не понимая, что происходит, как до него, словно издалека, донеслось:

— Вот и отошел. Лучше чувствуешь себя, Алексей?.. Хорошо, хорошо...

Открыл глаза и увидел перед собой высокую фуражку гестаповца. Говорил тот по-русски. Должно быть, предатель из наших. И снова провалился в черноту, однако слышал:

— Глупо ты поступил, что пошел на защиту Советов. Они погубили твоих отца и мать... Нам все известно! Но ты можешь искупить вину, если расскажешь про себя и тех, с кем повелся, что творили вы против новой власти...

— Мне нечего рассказывать. А мама жива. Он нашел силы прошептать: может, и отец...

— Ха-ха-ха! Отец — он уже сгнил в земле. И мама его догоняет. Откуда тебе знать про секретные распоряжения главы Белоруссии Пономаренко и его подручного, блюстителя госбезопасности Цанавы? А там сказано: при невозможности эвакуации заключенных их просто-напросто уничтожать. Когда колонну гнали пешью из тюрьмы в тыл, то при угрозе окружения советские конвоиры расстреляли сотни и сотни заключенных. И твою, между прочим, мать.

Алеха замычал, непонятно как вскочил, плюнул гестаповцу в лицо. И тут от мощного удара надолго провалился в беспросветную темень...

Сколько он был в беспамятном мире, он так и не узнал. Чуть-чуть забрезжило сознание, когда его в группе заключенных везли за город на расстрел.

Стоял ли он, ожидая пули, или свалился за мгновение до выстрела — не помнил. Опять же, почти в беспамятстве, выполз из кучи трупов, присыпанных землей, и снова провалился в тартарары. Очнулся в окраинном деревенском домике.

Рядом на лавке сидел старик, назвался Михась. Всякими травами и огородными "присмаками" он и поставил на ноги Алеху. Почти год тут он и прожил. Помогал как мог старику по хозяйству. Вернувшись с того света, обрел в чужом, но добром человеке близкую, родную душу.

А уже потом, когда изгнали гитлеровцев, отправился в свой стольный город, где родился, провел детство и юность.

В небеса уж насовсем...

Сначала к бойкой дороге дед Михась то вел, то вез его на ручной тележке. Потом калеку подобрал шофер газогенераторной трехтонки. А уже в городской черте ефрейтор-водитель подвез до военного госпиталя. Отсюда до родного дома на Сторожевке было рукой подать.

Вот и его двухэтажка из красного кирпича, да ключи от жилья давным-давно затерялись.

"Ничего, пройдем", — уже в общем коридоре решился он. Но Алеху будто загодя ждал здесь высокий, широкоплечий мужик и усмешливо вопрошал взглядом: "Откуда и зачем?.."

— Тут я... тут жил... — выдохнул Алеха.

— Не счесть, сколько здесь жило, — нахмурился мужчина. — Дом-то старый, еще дореволюционной постройки.

— Здесь я родился и вырос... В этой вот комнате...

— О-о-го-го!.. Ну а теперь я тут живу, я хозяин!.. Прежних-то жильцов, врагов страны, расстреляли, сынка ихнего на тот свет пустили фрицы. А ты, урод, откуда свалился? Выходит, из семьи врагов народа? Так кого ж тогда расстреляли?! Вон отсюда, чтоб и духу твоего не было!

Так и оказался Алеха на улице, жил в развалинах. Шлялся по свалкам, подбирал, что найдет. Кое-что собирал у церквей, на вокзале, да и люди на Сторожевке, раньше знавшие его, не отмахивались от несчастного, в меру жалких своих сил подкармливали инвалида. Делились и мы, пацаны, кто чем мог. Хоть печеной бульбинкой из костров, которые мы разводили среди развалин.

Алеха трудом передвигался, но все равно пытался отыскать дружков, с кем воевал вместе, и своих командиров. Только где там... Многие погибли в фашистских застенках и в расстрельных местах. А если кто и уцелел, то не поверил глазам при встрече: известно ведь, что его, Алеху, расстреляли, а тут, глянь, точно в сказке, воскрес...

...Однажды, когда мы у Алехиного погреба, где он дневал и ночевал, ели печеную картошку, к вечеру заявились мужики в милицейской форме, поволокли его к машине. Увезли. А он не вымолвил ни слова. Правда, объявился, слава Богу, через несколько дней — замкнутый, ушедший в себя, еще более жалкий, чем прежде, и только выдавил:

— Сказали, что я — это не я, разбираться будут. Не знаю, как дальше быть? Из его глаз покатились слезы...

Ни у кого не нашлось ответа. Наш дружок Ромка невпопад воскликнул:

— А мы слышали, вы фашистские поезда на станции подрывали. Правда это, а?..

— Случалось, бывало. Да что теперь с того?

На том, помнится, и завершился наш разговор. Кто-то засопел, доедая обгоревшую до черноты картофелину.

...Уж сколько пробежало времени, и не скажешь, когда прогремел взрыв. Из подвала разрушенного дома, где ютился наш Алеха, вовсю тянуло желтыми пороховыми космами дыма да хищно поблескивали языки пламени. И раньше случались взрывы, особенно в артиллерийских ячейках неподалеку от Оперного, но не такие.

Сразу же прибыли наряды милицейских. Отогнали любопытных, затушили огонь и укатили, прихватив останки трупа.

На этом все и закончилось. Так не стало нашего пришельца-Алехи.

Одна бабуся на скамейке, оглядываясь по сторонам, молвила:

— Ну, теперь-то он, бедолага, точно на тот свет угодил, уж точно не вернется на землю...

Подарки оказались не от Лукашенко, а от Гуцериева

В преддверии Нового года Александр и Николай Лукашенко развозили подарки по детским домам и интернатам. Однако, как оказалось, глава государства покупал эти подарки не за свои средства.

Как сообщает газета "Жодинские новости", в этом Александр Лукашенко признался, посещая местный детский дом. Вот как местные журналисты описывают пребывание гостей в доме жодинской ребятни.

— А теперь подарки, — перешел к самому приятному Александр Григорьевич и вручил детям игрушечных драконов, наполненных конфетами.

— Спасибо, спасибо! — восхищенно говорила ребятня.

— Это не мне спасибо. Это дяде Мише из Москвы спасибо! — кивнул президент на скромно наблюдавшего за происходящим Михаила Гуцериева.

Напомним, что известный российский бизнесмен, владелец компании "РуссНефть" в минувшем году объявил о начале ряда крупных проектов в Беларуси. В частности, речь идет об освоении новых месторождений калийных удобрений. Кстати, бизнесмен приходит на этот рынок вместе со своим племянником Михаилом Шишхановым, совладельцем "Моспромстроя" — одного из крупнейших владельцев московской недвижимости и фешенебельных отелей.

Ирина МАЛЬЦЕВА.

У Гродне безбілетны пасажыр зламаў нагу кантралёру

Узбуджана крымінальная справа за прычыненне цяжкага цялеснага пашкоджання па неасцярожнасці.

Такім чынам вызначыўся 19-гадовы жыхар абласнога цэнтра. У выніку праверкі квіткоў высветлілася, што хлопец ехаў зайцам. Юнака папрасілі выйсці з аўтобуса для разбіральніцтва, падчас якога ён не толькі не захацеў плаціць штраф, але і пачаў спрачацца з кантралёрам.

Высвятленне адносін скончылася тым, што малады чалавек штурхнуў жанчыну. Яна ўпала настолькі няўдала, што зламала нагу. Зараз зайцу пагражае абмежаванне волі тэрмінам да двух гадоў, паведамляе БелаПАН.

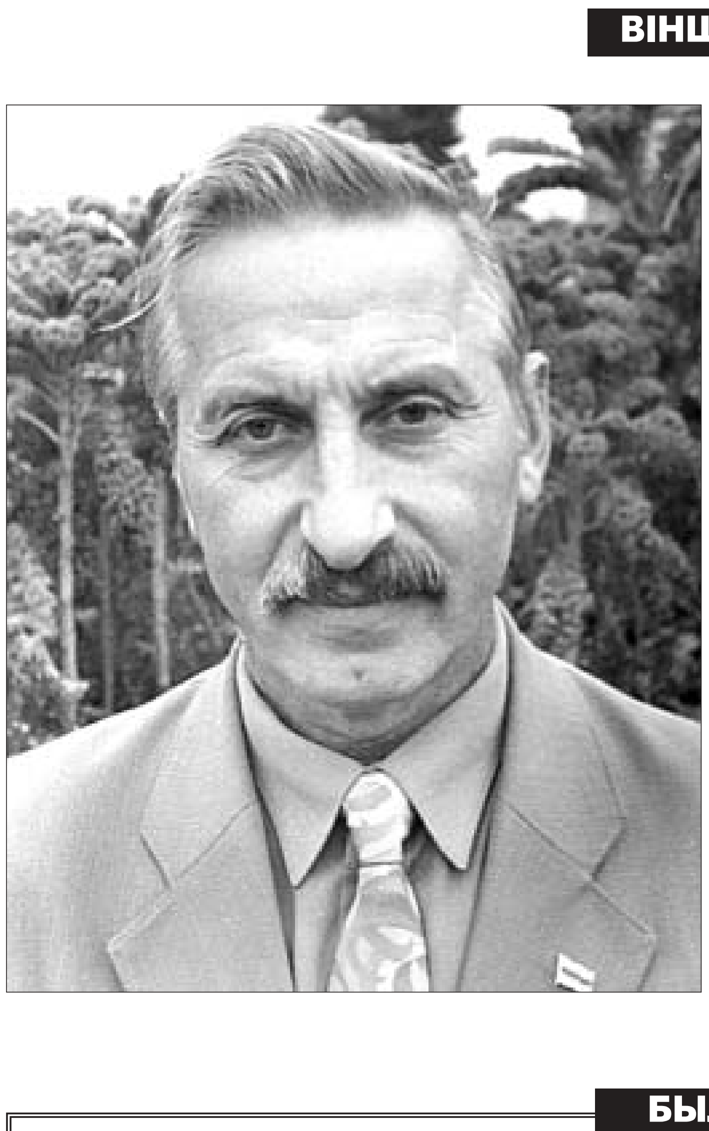
Кіраўнік Чыгуначнага раёна Гомеля загінуў пад самы Новы год

У Гомелі прыкладна апоўначы 31 снежня загінуў у ДТЗ кіраўнік Чыгуначнага раёна Сяргей Краўцоў. Як паведамілі БелаПАН ва УДАІ УУС Гомельскага аблвыканкама, аварыя адбылася на пешаходным пераходзе каля гіпермаркета "Алмі", які працуе кругласутачна. Каля паўночы Сяргей Краўцоў пераходзіў дарогу па пешаходным пераходзе, у гэты час святлафоры ўжо не працавалі, і пераход быў нерэгуляваны. На пераходзе адзін аўтамабіль спыніўся, каб прапусціць пешахода, і ён у гэты час пачаў рух.

А іншы аўтамабіль, "Опель Астра", якім кіраваў вадзіцель 1990 года нараджэння, не спыніўся.

Сяргей Краўцоў не бачыў з-за спыненай машыны тую, якая едзе, і аўтамабіль яго збіў. Кіраўнік адміністрацыі загінуў на месцы аварыі, вадзіцель аўтамабіля затрыманы, вядзецца разбор. Загінуўшаму было 50 гадоў.

ВІНШУЕМ!

Мікалаю Крыжаноўскаму — 75

Паважаны Мікалай Кірылавіч!

З нейкім недаверам успрымаецца гэтая навіна. Ты, маладжавага выгляду, поўны сіл мужчына і нечакана — 75 год...

І тым не менш гэта так. Таму мы па-сяброўску шчыра віншуем цябе, цудоўнага чалавека, сапраўднага беларускага інтэлігента, нястомнага і нязломнага змагара за сапраўднае Адраджэнне нашай Бацькаўшчыны, яе ліцвінскай гісторыі, яе культуры, яе святое мовы.

У складанейшыя хвіліны нашай сучаснай гісторыі ты быў у складзе геравічнай апазіцыі ў Вярхоўным Савеце, якая ў жніўні 1991 года здолела ініцыяваць прыняцце ім, нягледзячы на супраціў, Дэкларацыі аб дзяржаўнай незалежнасці нашай Радзімы. І вашы імёны навечна ўпісаны ў яе найноўшую гісторыю...

Разам з Верай Аляксееўнай ты ўтварыў сям'ю, у якой пануюць дабрыня і хрысціянская любоў адзін да аднаго і да роднай Беларусі. (Цудоўны прыклад ва ўмовах сучаснай разбэшчанасці.)

Дзякуем табе за ўсё добрае, што ты робіш у жыцці. Сардэчна жадаем моцнага здароўя, ладу ў сям'і, працягваць яшчэ доўгія гады разам з намі, тваімі калегамі і аднадумцамі, мужную паўсядзённую працу для надзейнага і ўстойлівага развіцця духоўных сіл нашага народа!

Узгадаем кліч Радзівіла: "Гэй, ліцвіны, Бог нам радзіць!" Жыве Беларусь!

Твае калегі і вернікі-аднадумцы з уніяцкай парафіі "Маці Божай нястомнай Дапамогі".

Мінск, 01.01.2012.

БЫЛО...

Рэйды-наезды раскулачнікаў

Па афіцыйных звестках, занатаваных у раённай кнізе "Памяць" (том першы), у 30—50-я гады мінулага веку ў горадзе Слуцку і раёне было рэпрэсавана больш за паўтары тысячы чалавек, з іх не менш за тысячу былі так званымі "кулакамі", якіх у 1931—1932 гадах з сем'ямі выслалі за Котлас або ў Сібір. Па Беларусі такіх, як сведчылі ў незалежным друку нашы гісторыкі-дэмакраты, набралася звыш 150 тысяч. Мала хто з іх пасля смерці Сталіна і наступіўшай рэабілітацыі вярнуўся назад, у родную вёску. Перад ад'ездам з месца высылкі яны давалі падпіску аб неразгалошванні таго, што было імі перажыта ў тайзе, у халодных і галодных бараках.

У нашу вёску позняй восенню 1944 года, пасля вызвалення Беларусі ад нямецкіх акупантаў, вярнулася Ганна Сцяпанаўна Малевіч, 1906 года нараджэння. Яе разам з мужам Пятром Іосіфавічам у 1931 годзе ранняй вясной раскулачылі за тое, што муж быў сынам "кулака" Іосіфа Малевіча, які з жонкай, бадай, першымі трапілі ў спіс на высылку, бо лічыліся заможнымі: мелі двое коней, дзве каровы, конную малатарню, гумно. І родны брат Іосіфа, Васіль Малевіч, удавец, таксама трапіў у той спіс разам з дзвюма непаўналетнімі дочкамі.

У 1954 годзе, калі я ўжо, пасля дэмабілізацыі з флоту, працаваў у раённай газеце, з Ганнай Сцяпанаўнай меў сустрэчу і гутарку, і яна, па сакрэце, падзялілася ўспамінамі аб тым, як праводзілася раскулачванне, хто канкрэтна быў у ім задзейнічаны. У блакноце маім, які адшукаў нядаўна, захаваўся запіс таго яе споведу, бо абнародаваць яго ў раёнцы ў тыя гады не магло быць і гутаркі. Нядаўна ўспамін Ганны Сцяпанаўны дапоўніў 89-гадовы ўраджэнец вёскі, гараджанін Міхаіл Аляксандравіч Малевіч.

Хто былі тыя раскулачнікі? Аказваецца, сельскі Савет, што месціўся ў недалёкай вёсцы Мялешкі, даслаў іх сюды з няблізкага, за 15 кіламетраў, калгаса "1 Мая", створанага яшчэ ў 1925 годзе. На дзесяці ці болей падводах іх прыехала ў вёску чалавек трыццаць, пераважна мужчын, але былі і жанчыны. Трапіўшым пад высяленне сем'ям, а такіх было пяць, дазволілі ўзяць з сабою ў дарогу па торбе прадуктаў, сёе-тое з цёплага адзення, бялізны, па пары пасцілак хатняга ткання. Забаранялася браць іконы, сякеры, малаткі, нажы. Пасадзілі на пяць павозак — і ў дарогу, да Слуцкага чыгуначнага вакзала, дзе іх чакалі вагоны-цялятнікі. Дваровыя сабакі раскулачаных беглі за імі да самага вакзала, аж пакуль не сфарміраваўся эшалон такіх пакутнікаў, а потым вярнуліся ў вёску на апусцелыя падворкі.

Прыехаўшыя з таго калгаса "1 Мая" актывісты ўслед кінуліся ў апусцелыя хаты — выносіць усё, што трапляла пад руку: кублы з салам, мяхі зерня, драўляныя дзежкі з мукой, лавілі ў дварах курэй, парсюкоў, авечак. Нават біліся некаторыя з-за зайздрасці да суседа, які набраў сабе больш дармавога дабра. Мясцовыя жыхары праз вокны пазіралі за гэтым хапуном, выйсці з хатаў баяліся.

Дзён праз колькі ў вёску зноў завіталі з падводамі знаёмыя раскулачнікі-першамайцы — разбіраць хаты "кулакоў". Бярвенне вывозілі для патрэб свайго калгаса. Пакінулі толькі гумны, павецці — для ствараемага тут калгаса. Плугі конныя, бароны тутэйшыя сяляне ноччу пазабіралі, хто паспеў.

А вось новую хату Пятра Іосіфавіча і Ганны Сцяпанаўны Малевіч не кранулі. Магчыма, умяшаўся старшыня сельсавета, зямляк, таму як гэтыя людзі мелі надзел зямлі ад цесця і цёшчы ўсяго тры гектары. Якія з іх "кулакі" былі! Але на высылку ўсё ж маладую сям'ю адправілі з цесцем і цешчай, папярэдне забраўшы з хаты ўсё, што мела каштоўнасць.

Пятра Іосіфавіча ў пачатку вайны ўсё ж прызвалі ў дзеючую армію і ён у 1942 годзе загінуў у баях пад Сталінградам. А жонка вярнулася ў сваю вёску да замужняй дачкі, якую пры высылцы пакінула пяцігадовай у сваяка. Памерла яна ў 1982 годзе. Яе ў вёсцы, памятаю, паважалі і любілі за неразгубленую ў тайзе, у няволі дабрыню, павагу да вяскоўцаў, яе твар свяціўся гэткім духоўным набыткам, уласцівым людзям веруючым.

...Той хапун прыезджых раскулачнікаў, што расцягвалі чужое дабро, па аналогіі меў месца ў пачатку вайны ў 1941 годзе ў Слуцку, калі немцы ў сярэдзіне ліпеня загадалі яўрэям, а іх у горадзе засталося каля 12 тысяч чалавек, пакінуць свае дамы, кватэры і перайсці ў створанае імі ў 10-м вайсковым гарадку гета, абнесенае загадзя калючым дротам. Дазвалялася людзям браць з сабою крыху ежы і сёе-тое з хатніх рэчаў. Па ўспамінах ацалелага ў гета дзесяцігадовага вязня, не паспелі члены яго сям'і выйсці з хаты, як да іх сталі заходзіць абывацелі, не яўрэі, і забіраць тое, на што кідалі вока. Такіх налётчыкаў было нямала. Нярэдка яны гаварылі гаспадару дома: "Абрам, табе ў гета нічога не патрэбна, пахлёбку немцы дадуць, а мэблю тваю, адзенне я забяру зараз". Больш за тое, з прыгарадных вёсак на павозках у горад у кватэры, дзе да вайны пражывалі масава яўрэі, наехала нямала сяльчан, якія падчышчалі пакінутыя хаты, а заадно і кінутыя пасля бою ў горадзе магазіны, склады.

...Ахвярам Халакосту ў цэнтры горада ў памяць аб апошніх 3000 вязнях гета, расстраляных і спаленых фашыстамі 7—8 лютага 1943 года, тры гады таму быў узведзены па праекце вядомага беларускага архітэктара Леаніда Левіна мемарыял. На цэнтральнай сядзібе калгаса "Агра-Мялешкі", у які ўваходзіць і наша раскулачаная вёска, стаіць помнік 154 воінам-землякам, што загінулі на франтах у 1941—1945 гады — усім паіменна. Добра было б, каб паблізу (побач знаходзяцца школа, бібліятэка, Дом культуры) была ўстаноўлена мемарыяльная дошка з пералікам усіх рэпрэсаваных бальшавікамі землякоў. Ведаю, падобныя мемарыяльныя дошкі некалькі гадоў таму ўстанавілі ў дзвюх буйных вёсках на Капыльшчыне.

Міхаіл ТЫЧЫНА.

г.Слуцк.

Дасье

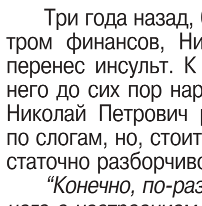

Фота з архіва.

Міхаіл Адамавіч Тычына... Нарадзіўся ў вёсцы Кутнеў Старобінскага раёна ў сялянскай сям'і 2 студзеня 1927 года. Пазней бацькі пераехалі на пастаяннае пражыванне на Случчыну, у вёску Боркі. Да вайны 1941 года скончыў сем класаў сельскай школы. У гады акупацыі працаваў па гаспадарцы з бацькамі. У снежні 1944 года быў прызваны на службу ў Чырвоную Армію, ва Уручча за Мінскам. Пасля Перамогі адтуль цэлы эшалон тых, хто меў адукацыю 6—7 класаў, адправілі на Балтфлот, у крэпасць Кранштат. Дэмабілізаваўся Міхась Тычына толькі вясной 1951 года. За час службы паспеў скончыць 8-ы, 9-ы і 10-ы класы вячэрняй школы, таму здолеў у 1952 годзе паступіць на аддзяленне журналістыкі БДУ, які закончыў у 1958 годзе. Сем гадоў адпрацаваў адказным сакратаром раённай газеты, а з кастрычніка 1959-га па верасень 1989 года працаваў уласным карэспандэнтам абласной газеты "Мінская праўда" па Слуцкім кусце раёнаў. У 1966 годзе быў узнагароджаны медалём "За працоўную адзнаку". Пасля распаду СССР і выхаду ў свет незалежных "Народнай газеты", а пазней і "Народнай Волі" пад рэдактарствам Іосіфа Сярэдзіча, стаў супрацоўнічаць з імі.

Рэдакцыя "Народнай Волі" шчыра віншуе Міхаіла Адамавіча з 85-годдзем і жадае захаваць яшчэ на многія гады такую ж цікавасць да жыцця! Здароўя Вам, добры чалавек!

ПЕРСОНА

Николай Корбут в курсе всех событий...

Три года назад, будучи министром финансов, Николай Корбут перенес инсульт. К сожалению, у него до сих пор нарушена речь — Николай Петрович разговаривает по слогам, но, стоит заметить, достаточно разборчиво.

"Конечно, по-разному бывает у него с настроением, — рассказала "Народной Воле" супруга экс-министра финансов. — *Влияет и погода, и общеполитическая ситуация в стране. Он очень переживает за то, что происходит, в курсе всех событий, постоянно смотрит новости. Бывает, высказывает предположение о том, что если бы он работал, то каких-то вещей не допустил бы. Но, согласитесь, каждый из нас думает, что при нем все было бы иначе... Он постоянно жил политикой и работой. Я ему частенько говорила: "Тебе только была бы родина жива!.." Да он и сам признавался: "Работа у меня на первом месте, а семья — на втором". Он всего себя отдавал работе. Иногда люди работают просто из-за денег, а ему это просто нравилось. Он трудоголик по натуре..."*

Николая Корбута регулярно навещают коллеги из Минфина и других ведомств.

"На днях и из Совмина звонили, приходили, поздравляли с праздниками, — поведала жена Корбута. — *А в ноябре у Николая Петровича был день рождения — столько людей пришло! Человек 30 за день у нас побывало. Знаете, это очень приятно, что его не забывают, звонят. Открытки поздравительные приходят со всей Беларуси. Обычно ведь как бывает: ушел — и забыли. А тут три года прошло, и помнят... Я всем очень благодарна за такое человеческое отношение... Банкиры приходят к нему: кто-то просто навестить, а кто-то и за советом. Надежда Андреевна Ермакова его очень поддерживает. На дне рождения он сказал, что, может, даже напишет ей какие-то свои предложения...*

Мы вместе прожили 37 лет. И я знаю, что муж ко всем старался по-человечески относиться. За все переживал, все проблемы через сердце пропускал. И инсульт у него случился, когда он должен был ехать в Гродненскую область — к нему там на прием записалось человек 10... Это счастье, что не поехал! Накануне он очень поздно пришел с совещания, был чем-то расстроен, сказал, что утром рано поедет. В 7 утра встал и... Непростой был период у него тогда, вот переутомление и сказалось. В апреле он собирался пойти в отпуск, а в марте случился инсульт...

Сейчас каникулы, к нам внуки приходят, радуют они нас. У нас их трое: старшему, Николаю, 9 лет, самому маленькому 10 месяцев, уже начинает топать. Дети работают — сыновья в банке работают. Сегодня утром проснулась — семь утра, а сын уже на работу уехал. Как и отец — такой же трудоголик..."

Супруга Николая Корбута считает, что самое главное в жизни — это здоровье и настроение: *"Надо думать о хорошем, делать яркие акценты — например, те же мандарины или апельсины на столе всегда глаз радуют. А еще улыбаться и настраиваться на позитив, что бы ни случилось..."*

Из личного дела

Корбут родился 1 ноября 1948 года в деревне Гутница Слуцкого района Минской области. С 1997 года министр финансов Республики Беларусь. В марте 2008 года перенес обширный инсульт. 14 августа 2008 года А.Лукашенко освободил Николая Корбута от должности министра финансов.

Марина КОКТЫШ.

БОЛЕЕМ ЗА НАШИХ!

Поехали!

1 января в курортном аргентинском городе Мар дель Плата стартовало знаменитое ралли “Дакар-2012”, в котором принимает участие и команда Минского автомобильного завода.

— В Аргентину команда отправилась еще 25 декабря, — рассказала “Народной Воле” пресс-секретарь МАЗа **Юлия КАТАШ.** — По приезде в Южную Америку несколько дней ушло на разгрузку с парома, технические проверки “боевых” автомобилей, административные проверки команды и акклиматизацию. Сейчас со всеми поддерживаем связь, никаких происшествий в пути не было. Наши пилоты — это водители завода Александр Василевский и Александр Полищук. Штурманы — Валерий Козловский и Павел Гаранин, механики — Антон и Дмитрий Запорощенко. Всего с техперсоналом — около 20 человек.

— Почему накануне не было презентации команды?

— Решено провести итоговую пресс-конференцию по возвращении команды в Минск, которое запланировано на 17 января.

— Как оцениваете шансы?

— Мы еще новички на таких престижных соревнованиях, поэтому для нас главное, наверное, просто успешно пройти все этапы.

— Большие были затраты, чтобы отправить экипаж на ралли?

— Сумму раскрывать не буду, но отмечу, что все финансирование было за счет предприятия.

— Кто готовил машины к стартам?

— Наши конструкторы и технические специалисты. Автомобили уже участвовали в ралли “Шелковый путь-2010”, после этого машины дорабатывали. Скажу, что к “Дакару” готовились серьезно...

МНЕНИЕ ЭКСПЕРТА

Данила ДОЛМАТОВ,

пресс-секретарь комитета внедорожных соревнований Белорусской автомобильной федерации:

— На “Дакаре” впервые будет участвовать заводская команда. До этого мы тоже были представлены в подобных ралли, но Сергей Шкель выступал в зачете внедорожников за рулем литовского “Оскара”. Тогда, в 2009 году. Сергей во время гонки попал в аварию, затем — в больницу, и с тех пор свою спортивную карьеру закончил. Сейчас проведение “Дакара” перенесли из Африки в Южную Америку из-за угрозы со стороны повстанческих группировок.

Насколько мне известно, команда МАЗа начала еще два года назад готовиться к ралли. Подготовлены именно гоночные автомобили, которые построил завод. И это, безусловно, хорошо. Но машины к таким ралли готовятся по десять лет. Как за два года можно сделать приличный гоночный автомобиль из серийной машины? Это просто нереально. Думаю, техника должна претерпеть еще много доработок. Хотя, как говорят сами механики, к “Дакару” они сделали совершенно новый автомобиль. Его облегчили, сделали более конкурентоспособным. Посмотрим...

Какие шансы у команды? Если реально смотреть на вещи, то никаких. Дай Бог, чтобы экипаж хотя бы финишировал, потому что у ребят банально нет опыта участия в подобных соревнованиях. Они, конечно, принимали участие в ралли “Шелковый путь”, были еще какие-то гонки... Но это немного не из той оперы. В команде самый опытный механик Дмитрий Запорощенко, который больше других знает, что такое “Дакар”. Он уже принимал участие в подобных соревнованиях.

Кроме того, хотел бы отметить создание какого-то ореола таинственности над командой. Я, например, не видел информации о тренировках экипажа. Лично мне не понятна задача команды. Если это реклама завода МАЗ, то хорошо было бы провести накануне такого известного ралли презентацию. Но ничего подобного не было. Возможно, ребята поехали просто набираться опыта с прицелом на будущее. Но в любом случае — будем болеть за наших...

Алесь СИВЫЙ.

КСТАТИ

Участники гонки должны будут пересечь Южную Америку от Атлантики до берега Тихого океана, преодолев при этом 14 этапов соревнования, и 15 января прибыть к месту финиша в столице Перу — городе Лиме.

Протяженность ралли — 9 тысяч километров, пролегающих по территориям Аргентины, Чили и Перу. Соревновательная дистанция — 5 тысяч километров.

Аргентинский участок состоит из 5 этапов. Этот маршрут спортсменами-участниками предыдущих гонок уже неплохо изучен. Правда, в нынешнем сезоне организаторы разбавили знакомые тропы новыми.

Следующие 5 этапов — это чилийский участок, миновав который участники получат один день отдыха (8 января). Заключительные 4 этапа — перуанская часть, от которой мы ожидаем самых интересных сюрпризов. Дело в том, что по перуанскому маршруту “Дакар” проедет впервые, а местные ландшафты — горные массивы и песчаные дюны — однозначно не позволят гонке пройти ровно и спокойно.

“Дакар-2012” по праву можно считать самым ярким за всю историю существования этого ралли. Просто невозможно недооценить программу его маршрута и предложенные ландшафты. Не зря слухи о сюрпризах нынешнего “Дакара” поползли еще за полгода до старта, а организаторы ожидали рекордного количества участников, среди которых предполагались и очень именитые персоны.

НУ І НУ!

Прадаецца чалавек

Музыка, журналіст і PR-менеджар Максім Івашын перад святамі наладзіў дабрачынную акцыю. Мужчына вырашыў прадаць... сам сябе.

Асабліва ўражлівых просім не хвалявацца. Ідэя **Макса Івашына** не мае нічога агульнага з незаконнымі дзеяннямі і гандлем людзьмі. Музыка вырашыў перадаць ахвотным акаўнты ў “Жывым часопісе”, Google, onliner.by і шэрагу інтэрнэт-аўкцыёнаў. Кажучы прасцей, Івашын прадаў свой нік plusadzin і ўсе інтэрнэт-сэрвісы, дзе ён быў зарэгістраваны. Па асабістым прызнанні, Максіму захацелася перамен — са сваімі акаўнтамі ён не расставаўся каля пяці гадоў. Чаму б замест простага выдалення не прыдумаць цікавую і карысную акцыю? Але што ж каштоўнага ў віртуальнай назве, каб плаціць за яе грошы?

— *Няхай і нясціпла, але акаўнты каштоўныя ўжо тым, што яны мае,* — прызнаўся “Народнай Волі” Максім. — *Да таго ж шкада, калі такі нік прападзе. Plusadzin — гэта і пазітыў, і жарт, і падтрымка роднага — міжнародны сімвал ухвалы па-беларуску. Яшчэ мы ўсталявалі новую звычку — гандляваць віртуальнымі людзьмі. Дакладна ведаю, што ў Беларусі да мяне гэтым ніхто не займаўся. Ды і ў Еўропе традыцыя не распаўсюджана. Можа, стане добрай звычкай.*

Навагодні цуд — галоўная нагода для правядзення акцыі. Максім адразу вырашыў, што аўкцыён будзе дабрачынным. Адрасата дапамогі выбіралі выпадкова. Ім стаў чалавек з абмежаванымі фізічнымі здольнасцямі з Салігорска. Праўда, дапамога не надта вялікая — каля 300 тысяч рублёў. Але і гэтыя грошы сталі прыемным сюрпрызам.

— *Набыў акаўнты малады чалавек, якому вельмі спадабаўся лагатып plusadzin,* — прызнаўся Максім. — *Яго спецыяльна для мяне калісьці стварыла мастак газеты “Комсомольская правда” Кацярына Марціновіч, за што ёй вялікі дзякуй. Вельмі доўга я сам спрабаваў нешта выдумаць, але яна гэта зрабіла хутка, лаканічна і вельмі прыгожа.*

— Падчас перадачы акаўнта не ўзнікла праблем?

— *Шмат часу згубіў на тое, каб дэперсаналізаваць інфармацыю. Трэба было выдаліць нейкія асабістыя паролі, ссылкі, фотаздымкі. Трэба было вычысціць персанальныя даныя, якія для іншага чалавека з’яўляюцца смеццем.*

— Не глядзеў, што зараз з plusadzin?

— *Шчыра прызнацца, не. Ды і не вельмі цікава.*

Марыя МАЛЕВІЧ.

СВЕТСКАЯ ХРОНИКА

Дима Колдун женится с видом на... Минское море

Успешный белорусский исполнитель Дмитрий Колдун заключает брак со своей школьной подругой Викторией в одном из самых красивых и недешевых ресторанов недалеко от Минска. “Народная Воля” побывала в загородном комплексе “Robinson Club”, где кумир юных дам Дима Колдун станет законным супругом белорусской золушки Виктории.

Роман Дмитрия и его школьной любви Виктории продолжался 10 лет. Наконец пришло время для торжества и заветных клятв в верности и вечной любви. Несмотря на то, что предложение руки и сердца от Дмитрия было долгожданным, 25-летняя избранница Виктория не спешит трубить о счастливом решении на каждом углу. Пара даже объявила, что бракосочетание будет скромным, почти семейным.

Жених и невеста хотят избежать всевозможных традиционных формальностей и зарегистрируют свой брак прямо в ресторане. Церемония будет элегантной и изысканной, ведь Дима и Виктория выбрали в загородном комплексе “Robinson Club” Зал Невест. В комплексе есть и роскошный белоснежный зал ресторана “White Hall”, но он очень большой — рассчитан на 200 человек. А интерьер Зала Невест специально подобран для торжественных событий и почетных, но желанных гостей. Как уже сообщалось в прессе, на свадьбу Колдуна приглашены всего 40 человек.

“Каких-то специальных услуг жених и невеста не заказывали, — признались “Народной Воле” в банкетной службе “Robinson Club”. — *Будут ли оставаться гости или молодые на ночь в нашем комплексе или нет, мы сказать не можем — этим занимается другая служба. Молодые выбрали очень элегантный Зал Невест. Он торжественный, нарядный, свадебный, похож на “White Hall”, но меньше. В Зале Невест есть открытая терраса с очень красивым видом на Минское море”.*

Загородный комплекс может увлечь гостей не только ресторанами и праздничными залами. При желании молодые смогут провести первую брачную ночь в местном отеле. “Президентский” номер обойдется в 450 долларов, зато можно будет полюбоваться видом с террасы на парк. Освежиться молодые смогут в SPA-комплексе, а развлечься полетом на вертолете.

МЕЖДУ ПРОЧИМ

Колдун уже был женат на Светиковой

Дмитрий Колдун на протяжении долгого времени был мужем российской певицы и актрисы Светланы Светиковой. Правда, мужем сценическим...

Светикова и Колдун “поженились” во время участия в рок-опере Алексея Рыбникова “Звезда и Смерть Хоакина Мурьеты”. Героиня Светы — Тереса, не успев насладиться счастливой семейной жизнью с любимым супругом Хоакином, которого играл Колдун, погибнет от рук злодеев.

ЗАВИДНЫЙ ХОЛОСТЯК

А вот 35-летний Георгий Колдун — старший брат Дмитрия — пока все еще не женат.

Мария МАЛЕВИЧ.

ХОТИТЕ — ВЕРЬТЕ, ХОТИТЕ — НЕТ...

Деньги надо хранить в евро или юанях

Так рекомендует математик Игорь Кирюшин.

Как-то не лежит душа в последнее время у астрологов к добрым предзнаменованиям. То конец света в 2012-м обещают, а то и чего похлеще. Белорусский астролог и ученый Игорь Кирюшин также не видит в будущем нашей страны ничего хорошего...

Математик, преподаватель и астролог **Игорь Владимирович Кирюшин** уверен, что *“миропорядок творится в Беларуси”*. Партию РСДРП основали в Минске, немецкий план “Блицкриг” сорвался благодаря сопротивлению белорусов, даже убийца **Джона Кеннеди Ли Харви Освальд** жил в белорусской столице...

Правда, привилегированное положение не гарантирует нашей стране свободу от забот. Беларусь, да и большинство бывших советских республик, ждет упадок. Неприятности грянут из-за того, что у нас... нет своих нанотехнологий. Заметим, что господин Кирюшин технический специалист.

“Уже через год начнется оживление мировой экономики, — начал, казалось бы, с хорошего астролог. — *Очередной мировой экономический кризис разразится к концу десятилетия и будет катастрофическим. Полоса спада и депрессии будет очень долгой. В 2012—2013 годах у Беларуси будет расти внешний долг, мы будем распродавать землю и госпредприятия. Только за счет этого финансового краха удастся избежать”.*

Астролог в своем прогнозе обращался исключительно к практическим вещам. Например, господин Кирюшин уверен, что в ближайшие годы будет свернута программа господдержки строительства жилья, а расходы на силовые ведомства увеличатся. ***Деньги хранить астролог рекомендует в евро или юанях.*** В перспективе Евросоюз и Китай станут лидирующими экономиками мира.

Господин Кирюшин признался “Народной Воле”, что составить прогноз для публичной персоны (например, для президента) гораздо проще, чем для обычного человека. ***Так, согласно его предсказанию, Александр Лукашенко еще минимум три года будет руководить страной.***

Кстати, к концу 2013 года в Беларуси могут начаться народные волнения. Единственный расцвет, который предрекает астролог Беларуси — развитие спорта. А самой успешной профессией будет считаться служба в силовых структурах.

“В ближайшие годы нас не ждет ничего хорошего, — подвел итог астролог. — *Но это не повод для пессимизма. Ведь счастливым можно быть в любой ситуации”.*

Мария МАЛЕВИЧ.

ДЕТАЛИ

Удача Близнецам и долги Козерогам

Астролог Игорь Кирюшин уверен, что большинство людей неправильно ассоциируют себя со знаками зодиака. Виноваты неправильные календари. Чтобы узнать, кто же вы на самом деле по гороскопу — отнимите от даты рождения 24 дня. Знак, на который приходится новая дата — ваш, ищите свое будущее в гороскопе от Кирюшина.

Овен — отличное время для учебы, литературного труда.

Телец — могут представиться хорошие финансовые возможности.

Близнецы — самый счастливый знак в 2012 году, они могут завершить многолетнее предприятие или творческий процесс, у них появится счастливый шанс, который может быть связан с работой, с личной жизнью, с детьми.

Рак — большие финансовые затраты, необходимость самоотречения в работе, об удовольствиях придется пока забыть.

Лев — благоприятные возможности для увеличения дохода и для личного счастья.

Дева — успех в карьере.

Весы — улучшение духовных и финансовых дел, поддержка от работодателя, приятное путешествие.

Скорпион — долги, недовольство официальных лиц, нехватка самодисциплины, духовная слабость (много искушений).

Стрелец — благоприятное время для сближения с представителями противоположного пола, для браков, а также для развития бизнеса.

Козерог — долги. Хорошее время для того, чтобы работать у кого-то в подчинении. И хорошее время, чтобы заняться здоровьем.

Водолей — романтические возможности, счастье в детях. Хорошие возможности в образовании.

Рыбы — возможности, связанные с недвижимостью, с приобретением автомобиля и с образованием.

ТРАГЕДИЯ

Доктор-смерть хочет снисхождения

Врач, который не просто жестоко убил, а сжег свою мать, надеется на смягчение приговора.

О том, что произошло 1 апреля в Пружанах, в Брестском областном суде помнят хорошо. Да и как забыть случай, когда человек, чье призвание спасать жизни, жестоко и хладнокровно убил самого близкого человека...

Как сообщили “Народной Воле” в Брестском областном суде, 56-летний кандидат медицинских наук В.Виноградов сейчас ждет результатов кассационной жалобы. Бывший врач направил ее в Верховный суд Беларуси в надежде смягчить суровый приговор. 4 ноября судебная коллегия по уголовным делам Брестского обласного суда приговорила его к 17 годам колонии усиленного режима. Суровое наказание едва ли сможет искупить содеянное. Человек, дававший клятву Гиппократа, жестоко убил свою мать. В гостях в родительском доме в Пружанах Виноградов поссорился с матерью. Он несколько раз ударил старушку, а после хладнокровно и бесчеловечно поджег. Следствие установило, что кандидат медицинских наук даже не попытался помочь человеку, которому обязан жизнью. Посмотреть на пылающую пристройку — именно там произошла ссора — Виноградов вышел только после приезда пожарных.

При этом его несчастная жертва умерла не сразу. 75-летнюю пенсионерку на пепелище нашли спасатели. От ожогов 80% тела и множественных телесных повреждений женщина умерла.

Несмотря на доказанность вины, бывший врач не считает возмездие справедливым. Именно поэтому он направил кассационную жалобу. Уже 17 января станет известно, достоин ли Виноградов снисхождения. Сейчас заключенный не привлекает лишнего внимания, ждет вердикта. Стоит отметить, что в ходе следствия бывший доктор даже выдвигал версию о том, что его мать совершила самоубийство таким извращенным способом... Судебно-психиатрическая экспертиза признала Виноградова полностью вменяемым и осознающим значение своих действий.

Мария БУДНИК.

Народная Воля 2012

Студзень

Пн.		2	9	16	23	30
Аўт.		3	10	17	24	31
Ср.		4	11	18	25	
Чц.		5	12	19	26	
Пт.		6	13	20	27	
Сб.		7	14	21	28	
Нядз.	1	8	15	22	29	

Люты

Пн.		6	13	20	27
Аўт.		7	14	21	28
Ср.	1	8	15	22	29
Чц.	2	9	16	23	
Пт.	3	10	17	24	
Сб.	4	11	18	25	
Нядз.	5	12	19	26	

Сакавік

Пн.		5	12	19	26
Аўт.		6	13	20	27
Ср.		7	14	21	28
Чц.	1	8	15	22	29
Пт.	2	9	16	23	30
Сб.	3	10	17	24	31
Нядз.	4	11	18	25	

Красавік

Пн.		2	9	16	23	30
Аўт.		3	10	17	24	
Ср.		4	11	18	25	
Чц.		5	12	19	26	
Пт.		6	13	20	27	
Сб.		7	14	21	28	
Нядз.	1	8	15	22	29	

Май

Пн.		7	14	21	28
Аўт.	1	8	15	22	29
Ср.	2	9	16	23	30
Чц.	3	10	17	24	31
Пт.	4	11	18	25	
Сб.	5	12	19	26	
Нядз.	6	13	20	27	

Чэрвень

Пн.		4	11	18	25
Аўт.		5	12	19	26
Ср.		6	13	30	27
Чц.		7	14	21	28
Пт.	1	8	15	22	29
Сб.	2	9	16	23	30
Нядз.	3	10	17	24	

Ліпень

Пн.		2	9	16	23	30
Аўт.		3	10	17	24	31
Ср.		4	11	18	25	
Чц.		5	12	19	26	
Пт.		6	13	20	27	
Сб.		7	14	21	28	
Нядз.	1	8	15	22	29	

Жнівень

Пн.		6	13	20	27
Аўт.		7	14	21	28
Ср.	1	8	15	22	29
Чц.	2	9	16	23	30
Пт.	3	10	17	24	31
Сб.	4	11	18	25	
Нядз.	5	12	19	26	

Верасень

Пн.		3	10	17	24
Аўт.		4	11	18	25
Ср.		5	12	19	26
Чц.		6	13	20	27
Пт.		7	14	21	28
Сб.	1	8	15	22	29
Нядз.	2	9	16	23	30

Кастрычнік

Пн.	1	8	15	22	29
Аўт.	2	9	16	23	30
Ср.	3	10	17	24	31
Чц.	4	11	18	25	
Пт.	5	12	19	26	
Сб.	6	13	20	27	
Нядз.	7	14	21	28	

Лістапад

Пн.		5	12	19	26
Аўт.		6	13	20	27
Ср.		7	14	21	28
Чц.	1	8	15	22	29
Пт.	2	9	16	23	30
Сб.	3	10	17	24	
Нядз.	4	11	18	25	

Снежань

Пн.		3	10	17	24	31
Аўт.		4	11	18	25	
Ср.		5	12	19	26	
Чц.		6	13	20	27	
Пт.		7	14	21	28	
Сб.	1	8	15	22	29	
Нядз.	2	9	16	23	30	

Семен БУКЧИН

От чего горе-то?

Премьера пьесы А.С.Грибоедова «Горе от ума» в Русском театре

Нет, если бы Чацкий выскочил на сцену в бело-красно-белом жилете или с шарфом подобной расцветки, я бы ему не поверил. Не люблю, знаете ли, лобового осовременивания классики. А что в действительности? А там ходит-бегает из угла в угол, а иногда молча прячется в этих углах молодой губошлеп, постоянно ноющий об утерянных чувствах, о былой любви. В перерывах между этим нытьем он пытается произносить обличительные монологи против обветшалого света, этих "старух ужасных" и подагрических стариков и вообще против всяческого лицемерия и пошлости. Но и эти монологи у него больше похожи на все то же нытье. Он, конечно, иной раз пытается стать в позу, но и она какая-то жалкая получается. И знаменитое "Карету мне! Карету!" произносит чуть слышным голосом. А в финале и вовсе, неловко поскользнувшись, падает да так и остается на полу...

Таков нынешний Чацкий... Неудачник... Задержавшийся в своем развитии тинейджер... Это вам не блещущий сталью холодного и беспощадного остроумия грибоедовский герой. Тот самый, в исполнении Сергея Юрского в знаменитом спектакле БДТ, от которого дрожали в бессильном негодовании идеологи из ленинградского обкома КПСС. Наш Чацкий (актер Антон Бельский) — расслабленный чувак. Что, наверное, соответствует времени... Этот не будет бросать с авансцены в зал обличения, вроде того, что

Прямой был век
покорности и страха,
Все под личиною
усердности царю...

Фамусов вполне может быть за него спокоен. Какой уж тут "карбонари"? Такому Чацкому, в общем-то, и Софья не нужна. Ему бы в уши новейший ipod, а в карман суперсовременный электронный планшет от той же Apple. Я вот думаю: может, режиссер Сергей Ковальчик сам до этого додумается?

Совершенно непонятно, почему свет объявил Чацкого сумасшедшим. Ведь он по сути из того же паноптикума, собравшегося в доме Фамусова. Так о чем все-таки спектакль? Об угасшей любви и непостоянстве чувств? Но как можно любить Софью, эту мещаночку с поджатыми губками? Да, нам пытаются напомнить об их детской дружбе — мальчик и девочка бегают друг за другом. Очень чувствительно бегают... У кого-то из зрителей могут даже слезы навернуться. Детки-то какие милые!

Но если Чацкий не герой, то надо признать, что есть в спектакле претендент на его место. Да, Молчалин (актер Владимир Глотов) — серьезный конкурент. Если нынешнее время не время Чацких, то, может быть, это время Молчалиных? Их, так сказать, звездный час? Умение приспособиться к обстоятельствам — не главнейшая ли черта эпохи? И тут я хочу поздравить режиссера Ковальчика с прекрасной находкой. Сам Грибоедов, наверное, не стал бы возражать. Молчалин поет! Романс Фомина "Твои глаза зеленые" в его исполнении кого хочешь покорит. Чацкий ведь ничего не может. А Молчалин может! У него и с Софьей было, между прочим... В отличие от этого болтуна-импотента Чацкого. И то, что он уходит с саквояжем из дома Фамусова, — это ничего не значит. Это не крушение карьеры. Напротив — у Молчалина все впереди. В этом просто нет никакого сомнения.

В спектакле заметны метания режиссуры. Проблески искрящейся театральности перемежаются со скучнейшими, явно затянутыми "разговорными" сценами. Очевидно, постановщику хочется говорить о нашем времени. И одновременно прикрыть этот разговор пылью якобы классической традиции. Оттого-то все так неровно. Вот то же общество, собравшееся в доме Фамусова. Этот парламент во главе с главным сенатором, тем же Фамусовым. Все знающий-понимающий циник-резонер устало проговаривает: "Собрать все книги бы да сжечь". А ведь у Грибоедова это инвектива убежденного человека. Но наш белорусский Фамусов в исполнении Ростислава Янковского так же устал, как и его вроде бы антипод Чацкий. Он гораздо больше знает о жизни, чем его живший почти двести лет назад герой. Он и дочку-то отправляет "к тетке, в глушь, в Саратов" с какой-то неуверенностью. Здесь особенно заметен разнобой. "Парламент" вместе со Скалозубом, Горичем, Загорецким пытается играть старые карикатуры из альбомов грибоедовской эпохи. Но время возражает, противится... Оно в тинейджерстве Чацкого, в наглости Молчалина, в усталости все знающего наперед Фамусова. Пожалуй, только карикатура Репетилова (актер Александр Вергунов) на либералов, хотя и дышит излишним усердием, но, по крайней мере, говорит о желании раздвинуть чисто карикатурные рамки за счет трагикомического элемента.

Так от ума ли наше горе? Коли ум особо и не заметен... Наверное, это тот вопрос, который не может не задавать себе зритель, посмотревший новый спектакль Русского театра.

ПАМЯЦЬ

Напрыканцы мінулага года не стала Анатоля Белага. Яго памяці прысвяціў свой верш паэт і літаратуразнаўца ***Яўген ГУЧОК.***

Яшчэ адзін пайшоў ад нас
Руплівец,
Якіх па пальцах можна
Палічыць;
Ён быў адкрыты,
Быў не баязлівец
У справе Бацькаўшчыне мілай
Паслужыць.

Вядома, у Сусвет
Не многа вокан,
І большасць з іх
Не проста расчыніць;
Прыгожа прамаўляць
Спяцоў зашмат навокал,
А ён без лішніх слоў
Імкнуўся прыгажосць тварыць.

І клуб свой "Спадчыну",
І свае кнігі, зборы —
Ўсяго падсумаваць
Я не бяруся...
І нават дом уласны
У Старых Дарогах
Ператварыць ён змог
Ў абсягі Беларусі.

Ды не заўсёды быў ён
Зразуметы,
Часцей, відочна,
Зайздрасць выклікаў,
Бо не служыў ніякім
Кабінетам,
А толькі краю роднаму
Сабой ахвяраваў.

Бывай, наш сябра,
Аднадумец Белы Толя,
"Раскрылі крылы музы" —
І цябе ўзнясуць
Туды, дзе можаш ты
Душу сваю спатоліць
І дзе з Айчынай вечна
Будзеш жыць.

ПРИГОВОР

Три года за убийство любовника жены

Увидев свою жену в постели с односельчанином, 42-летний механизатор из Пружанского района избил соперника до смерти.

Эта любовная драма случилась год назад. По словам замначальника отдела прокуратуры Брестской области Геннадия Бурого, житель деревни Хорева, выставив стекло на веранде, проник в дом к односельчанину, с которым, как он считал, ему изменяет жена. Там мужчина увидел его со своей супругой в постели обнаженными и нанес сопернику не менее восьми ударов руками, ногами и стеклянной бутылкой с вином в область головы. От полученной закрытой черепно-мозговой травмы тот 24 ноября скончался в больнице. Эксперты-психологи пришли к заключению, что в момент преступления 42-летний супруг находился в состоянии аффекта.

15 сентября 2011 года суд Пружанского района признал его виновным в умышленном причинении тяжкого телесного повреждения в состоянии аффекта и назначил максимальное наказание по данной статье — 3 года лишения свободы в исправительной колонии в условиях общего режима.

В судебном заседании супруга осужденного не отрицала, что погибший был ее любовником.

2 декабря судебная коллегия по уголовным делам Брестского областного суда рассмотрела жалобу матери погибшего, которая посчитала приговор мягким, и оставила его без изменения. Он вступил в законную силу.

Осужденный — механизатор одного из местных сельхозпредприятий, ранее не судим.

КРЫЖАВАНКА

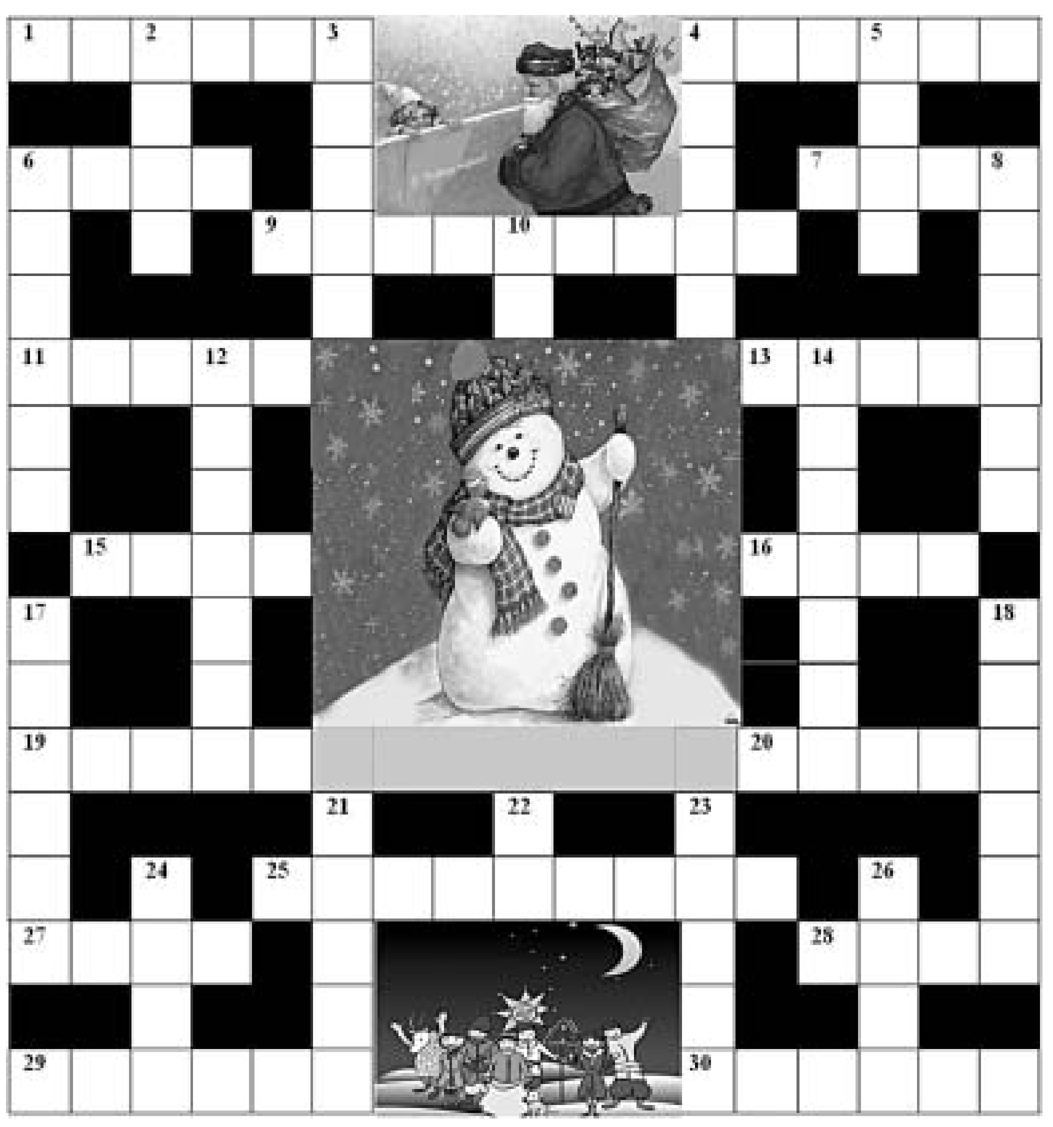
Студзень — году пачатак, зіме — сярэдзіна

Па гарызанталі: 1."Гуляй, зіма, твая ...!\\Ды скора будзе палавіна" — з паэмы Якуба Коласа "Новая зямля". 4. ..., або дзік, — жывёліна, якая лічылася сімвалам урадлівасці і баявой магутнасці. 6."Студзень каля хатаў чысты ... пасцеле" — з верша Ларысы Геніюш "Куфар". 7.Пук зжатых сцёблаў збажыны: некалі на Калядцы займаў у хаце самае ганаровае месца — кут. 9.Студзень — году пачатак, зіме — ... (прык.). 11."І ... будзе, і кілбаска" — з верша Я.Коласа "Тосты" (пад Новы 1948 г.). 13.Тэрыторыя пашырэння якіх-небудзь з'яў. 15.Калі напярэдадні Калядаў ... зорнае — будуць несціся куры (прыкм.). 16."Люблю зіму з яе марозам,\\што вокны прыбярэ ..." — з верша Канстанцыі Буйло "Люблю". 19.Завітая пасма валасоў. 20."Зіма. ... Пагодны дзень" — з верша Алеся Салаўя "Каляды". 25.Скрутак доўгай вузкай стужкі, якую кідаюць у танцуючых на навагодніх балях. 27.Тлушч з насення раслін. 28."Дзе ... ходзіць, там жыта родзіць" — з песні калядоўшчыкаў. 29. Тое, што і любіцель. 30. Аранжава-чырвоныя ягады, якімі зімой ласуюцца птушкі.

Па вертыкалі: 2. "Быццам прожылкі рукі —\\... зімовае ракі" — з верша Алеся Каско "Беларуская элегія". 3.Прастора, далягляд. 4.Студзень імглісты — мокры год, студзень халодны — позняя ... і халоднае лета (прыкм.). 5. Студзень хаты студзіць — ... гаспадароў будзіць (прык.). 6."У калядную ноч, у марозную ноч\\На ялінцы праменяцца ..." — з верша Рыгора Крушыны "Зорка веры". 8."Кінем ... гулказвонны\\Ад аконца да аконца" — з верша Янкі Купалы "З Новым годам". 10.Досыць, дастаткова (разм.). 12.На Каляды — ..., на Вялікадня — сыр, а ўсё чалавек сыт (прык.). 14."З Новым годам, ... мая" — з верша Алеся Салаўя "З Новым годам". 17."..., ..., на зямлі — Святы Вечар,\\нарадзіўся ў яслях Збавіцель і Бог" — з верша Л.Геніюш "Святы Вечар". 18.Тое, што і музыкант: ён уваходзіў у гурт калядоўшчыкаў. 21.Калі на Раство (7 студзеня) ..., то ўлетку будзе шмат арэхаў (прыкм.). 22.Музычная нота. 23."І заплача ..., і застогне ...,\\Загалосіць зіма белавокая" — з верша Змітрака Бядулі "Зімовая казка". 24.Зіма снежная — ... дажджлівае (прыкм.). 26."Цягнецца каняжка,\\... — за канём" — з верша Я.Купалы "Зімовая ноч".

Склаў Лявон ЦЕЛЕШ.

г.Дзяржынск.

Адказы на крыжаванку

Па гарызанталі: 1.Часіна. 4.Вяпрук. 6.Снег. 7.Сноп. 9.Сярэдзіна. 11.Чарка. 13.Арэал. 15.Неба. 16.Узор. 19.Локан. 20.Мароз. 25.Серпанцін. 27.Алей. 28.Каза. 29.Аматар. 30.Рабіна.

Па вертыкалі: 2.След. 3.Абсяг. 4.Вясна. 5.Рана. 6.Свечкі. 8.Покліч. 10.До. 12.Кілбаса. 14.Радзіма. 17.Каляда. 18.Музыка. 21.Вецер. 22.Фа. 23.Віхор. 24.Лета. 26.Сані.

**Адрас рэдакцыі: 220030, Мінск, вул.Энгельса, 34а. Прыёмная: тэл. (017) 3286871. Тэл./факс рэкламнага аддзела: (017) 3286904, 3286906 nv@promedia.by
http://www.nv-online.info http://twitter.com/narodnaya_volya**

ISSN 2071-9647

Падпісныя індэксы: 63222, 632222

Заснавальнік і галоўны рэдактар Іосіф Паўлавіч СЯРЭДЗІЧ

У сувязі з адсутнасцю магчымасці рэдакцыя матэрыялы не рэцэнзуе і не вяртае, права ўступлення ў перапіску пакідае за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб'явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі №947 ад 6 студзеня 2010 г. выдадзена Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.). Надрукавана ў друкарні РУП «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». ЛП №02330/0494179 ад 03.04.2009. Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Падпісана ў друк 2.01.2012 у 17.00. Аб'ём 4 друк. аркушы. Тыраж 28360 экз. Заказ №7.